

MAYBE YOU

ฉันรักในฝันคุณ

คิจจาห์

ไม่คิดเลยว่าสวรรค์
จะส่งผู้ชายงานดี
มาให้เธอได้สมใจ
ทว่างานนี้ไม่ใช่แค่หนึ่ง
แต่มีถึงสาม!
แล้วคนไหนกันละ
ที่จะเป็นตัวจริงของเธอ

Maybe you ลุ้นรักให้เป็นคุณ

คิจจาห์

หลังจากที่ถูกบังคับให้ตั้งปณิธานปีใหม่ว่าจะเลิกเป็นโลกสักที
ไม่รู้ว่าเพราะคำอธิษฐานหรือเวทมนต์ใดๆ ก็ตาม
ปณิธานของ**นพิน**ถึงเป็นจริงขึ้นมา
และสัญญาณสละโสดของเธอก็ตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ตั้งแต่ก้าวเข้ามาทำงานที่ใหม่
ราวกับสวรรค์ตอบรับความตั้งใจของเธอ
ถึงได้ส่งผู้ชายงานดีมาให้เธอ ไม่ใช่แค่หนึ่ง แต่มีถึงสาม!
ทั้งเจ้านายหนุ่มรูปหล่อแสนดี ไปรดิวิเซอร์รายการสารคดีสุดฮ็อต
และเพื่อนออนไลน์ที่อิมพอร์ตตรงจากประเทศอังกฤษ
หัวใจที่ห่างจากความรักมานาน
คราวนี้ก็ต้องคอยรับมือกับสามหนุ่ม สามสไตล์กันไม่หวาดไม่ไหว
จนหัวใจดวงน้อยก็เริ่มสั่นคลอนทีละนิด
แต่ว่าจะเป็นใครคนไหนกันล่ะ ที่จะเป็นคนที่ใช่
และคนสุดท้ายสำหรับนพินจริงๆ

นพินกับหนุ่มๆ ทั้งสาม

เบญจมินทร์

เธอมองเขาด้วยความอยากรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่
เบญจมินทร์ส่งยิ้มให้เธอพร้อมมองลึกลงไปดวงตาสีน้ำตาลอ่อนโยนคู่ นั้น
เขาเลื่อนตัวลงจากระเบียงแล้วเอื้อมไปดึงข้อมือเธอเบาๆ ให้ลงมาขึ้นกับเขา
“ตอนนี้พี่อยากไปนั่งริมทะเลดูพระอาทิตย์ขึ้น... กับพิน”

ติณณ์

“งั้นพี่ขึ้นไปส่งพินนะ”
“ไม่ต้องหรอกค่ะ แค่นี้เอง”
“พี่กลัวพินหลง...” แล้วก็ส่งสายตามาอีก “หลงไปกับคนอื่น”

ไอดิน

“ผมขอโทษที่วันนี้มองคุณเยอะไปหน่อย” ...
“ผมว่าผมจำคุณได้นะครับ pinpendin”
เฮีย! แล้วก็พยักหน้าอย่างงงๆ ฉันทิมชื่อนี้ไปแล้ว ส่วนเขากลับยิ้มกว้างมาก
กว่าเดิม
“ใช่จริงๆ ด้วย”
เขาคงไม่ใช่ไอดินคนนั้นหรอกนะ!

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเรา นอกจากความพยายามอันแรงกล้า หรือความศรัทธาต่อสิ่งนั้นแล้ว บางครั้งมันก็เกิดขึ้นเพราะโชคชะตา และช่วงจังหวะที่หลายๆ คนไม่คาดคิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน การงาน หรือแม้กระทั่งความรัก มันมักจะมีที่มาที่ไปไม่สมเหตุสมผลอยู่เสมอ

และคงบังเอิญเหลือเกินที่เรื่องราวเหล่านี้เกิดขึ้นกับ **นพิน** นางเอกสาวโลกสวยของเรา เธอคงคาดไม่ถึงเหมือนกันว่าสวรรค์จะลิขิตเส้นทางความรักของเธอมาแบบนี้ ตอนแรกก็ขอแค่เจอคนที่ใช่ คนที่จะเป็นที่พึ่งพิงสุดท้ายของตน แต่แทนที่จะมาแค่หนึ่ง งานนี้พินได้พบกับหนุ่มๆ ถึงสามคน สวมส์เติ้ล ที่ทำให้เธอต้องกุมขมับ คิดแล้วคิดอีกว่าใครกันแน่ที่จะเป็นคนคนนั้นของตัวเอง

นพินผู้ที่ศรัทธาในความรักที่แท้ เชื่อมมั่นในคนที่ใช่ และถ้าหากว่าการปรากฏตัวของเขาจะทำให้เขาเป็น 'คนที่ใช่' สำหรับเธอแล้วละก็นานแค่ไหนเธอก็จะรอ เธอจะรอจนกว่าจะได้พบและรู้สึกถึงความรักอย่างเต็มหัวใจ และเธอก็เชื่อว่าเขาก็กำลังตามหาเธออยู่เหมือนกัน

เราติดตามกันดีกว่าค่ะ ว่าสุดท้ายปลายทางของความรัก และความฝัน นพินจะได้พบคนคนนั้นหรือไม่ Maybe You ลุ้นรักให้เป็นคุณ รอให้นักอ่านทุกท่านเดินทางไปพร้อมกันแล้วค่ะ

คำนำผู้เขียน

เมื่อนักเขียนสาววัย 26 ปี ถูกเพื่อนรักทั้งสองเร่งให้ปฏิวัติปีนิธานปีใหม่ด้วยการเลิกเป็นโสดส์กที่ จะด้วยคำอธิษฐานหรือเวทมนตร์ใดก็ตาม พรหมลิขิตและความบังเอิญทั้งหลายมันจึงตีกลับให้ชีวิตของเธอได้พบเจอกับสัญญาณเหล่านั้นตั้งแต่เธอเริ่มทำงานที่บริษัทจีเนียสพับลิชชิงแอนด์พริ้นต์แห่งนี้ โลกของเธอก็เปลี่ยนเป็นความบังเอิญแล้วบังเอิญเล่า นำพาเธอให้พบและสานสัมพันธ์กับหนุ่มทั้งสาม ‘ติณณ์’ ‘ไอดิน’ และ ‘เบญจมินทร์’ ที่เข้ามาในชีวิตของเธออย่างไม่คาดคิดมาก่อน

เธอไม่มีทางแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าคนตรงหน้าจะเป็นคนที่ใช่สำหรับเธอหรือเปล่า จนกว่าเรื่องของเธอกับเขาจะเริ่มต้นขึ้นจริงๆ แล้วเท่านั้น และต่อให้เธอรู้จักเขาดีแค่ไหนก็ตาม ถ้ามันยังไม่ถึงเวลา เขาก็เป็นเพียงคนหนึ่งที่เฝ้าไม่ถึงอยู่อย่างนั้น แต่ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ยังเชื่อในความรัก แม้ต้องเจ็บปวดจากมันบ้างก็ตาม ชีวิตคนเรามันก็แค่ต้องผ่านการลองผิดลองถูกวนเวียนกันไปเช่นนี้เอง หากเธอไม่รู้จักริยณัฐจาก ‘คนที่ไม่ใช่’ เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าใครคือ ‘ใครที่ใช่’ กันล่ะ!

ร่วมเดินทางและเอาใจช่วยความรักของ 'นพิน' ผู้ที่ศรัทธาในความรัก เชื่อมั่นในการพบ 'คนที่ใช่' เธอจะรอ จนกว่าจะได้พบและรู้สึกถึงความรักอย่างเต็มหัวใจ เพราะเธอเองก็เชื่อว่าเขาก็กำลังตามหาเธอ อยู่เหมือนกัน

คิจจาห์

CTDoyab

ประวัติผู้เขียน

เพราะมีเรื่องราวเกิดขึ้นและผ่านไปเป็นธรรมชาติของกาลเวลา เพื่อทิ้งร่องรอยของความจริงสำคัญไว้ให้ฉันได้เรียนรู้เสมอ ฉันจึงเป็นนักเรียนของชีวิตเสมอมา ผ่านการเป็นนักลองมองดูสิ่งต่างๆ - นักลองอ่าน-นักลองคิด-นักลองเขียน-นักลองมีความสุขกับสิ่งเล็กๆ รอบตัว อยู่ทุกวัน

ทุกการเป็นนักลองอ่านนิยาย ทุกงานที่ได้อ่านและปรับต้นฉบับ จากการเป็นบรรณาธิการมาหลายปี ทำให้ฉันได้สะสมประสบการณ์ที่หลากหลาย จนได้เริ่มสานฝันในวัยรุ่นว่ารุ่นใจ คือการเขียนนิยาย ลักเล่นให้ได้ และในปี 2564 นี้ นักลองเขียน 'นิยาย' ในตัวฉันก็ปรากฏขึ้นจริงๆ ฉันเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะปรากฏขึ้นได้ก็ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน ไม่มีก่อนหน้าหรือหลังจากนั้น

แน่นอนว่าฉันตั้งใจจะลองเขียนนิยายอีกเล่ม ที่จริงคืออีกหลายๆ เล่มด้วยละ

แล้วพบกันนะ!

คิจจาห์

บทนำ

ปณิธานแห่งปีใหม่ของฉัน

1. ฉันโสดมาเกือบ 4 ปีแล้ว ในปีนี้หากมีใครน่าสนใจฉันจะลองเปิดใจดู (มินจินและเมธิตาบังคับฉันมา)
2. ดังนั้น ฉันต้องลดการหวงแหนความโสดลงบ้างตามความเหมาะสม
3. ฉันมีเพื่อนรักสองคน มินจินหรือมินมิน เรียกสั้นๆ ว่ามิน และเมธิตา (เดิมคือ เมธิ) เรียกสั้นๆ ว่าเม
4. ฉันอาจจะลองมีเพื่อนใหม่สักสองสามคน หรืออาจจะหาคู่ก็ยังได้ แล้วก็ต้องลองหาจากแหล่งใหม่ด้วย (เมบังคับมาอีกครั้ง)
5. เรื่องนี้สำคัญมาก ฉันจะทำทายการทำงานของตัวเองให้เข้มข้นมากขึ้น ฉันต้องเตรียมความพร้อมให้ตัวเองกับงานที่ดีเลิศที่จะเข้ามา ฉันหวังไว้ว่ามันจะเกิดขึ้นในเร็ววันนี้ เพราะฉันส่งจดหมายถึงจักรวาลไปแล้ว
6. ฉันจะอ่านหนังสือและฝึกเขียนให้มากขึ้นอีกเท่าตัว
7. ศึกษาปรัชญาทางธรรมจริงจังให้มากกว่าเดิม
8. ฉันจะใช้เวลากับพ่อเป็นอันดับแรกเหมือนเคย

นี่คือปณิธานของฉัน ฉันมักจะเขียนมันขึ้นมาในวันที่ 25 ธันวาคมของทุกปี ครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องต่อเนื่องที่ทำมาตั้งแต่ปีที่แล้วนี่ละ ฉันต้อง

เอามาเล่าใหม่ ด้วยจังหวะใหม่ และความรู้สึกใหม่ ไปพร้อมกับปณิธาน
ข้อใหม่ๆ ในปีนี้ของฉัน นั่นคือการสละโสด

ฉันเชื่อว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันมีความหมายในตัวเองทั้งนั้น เรื่องดี
ที่เกิดขึ้นก็ช่วยต่อลมหายใจของการใช้ชีวิตอย่างมีความหวัง มีความฝัน
และความเชื่อมั่นของตัวเองเอง ส่วนเรื่องไม่ดีที่ผ่านเข้ามา ฉันบอกกับ
ตัวเองเสมอว่าอย่าไปเกลียดหรือปฏิเสธมันเลย ยอมรับมันไว้อย่างเต็ม
หัวใจ แล้วใช้มันให้มีประโยชน์กับตัวเองในฐานะครูชั้นเยี่ยม ที่สอน
บทเรียนชีวิตให้กับตัวเรา ฉันคิดแบบนี้แหละ มันช่วยให้ฉันผูกพันชีวิต
ได้เร็วขึ้น และใจของฉันสงบลงได้อย่างไม่น่าเชื่อเหมือนกัน คุณลองเอา
ไปทำตามดูบ้างก็ได้ล่ะ แล้วคุณจะติดใจเลยละ!

ปีนี้ฉันเตรียมร่างกายและจิตใจไว้พร้อมแล้ว ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น
ฉันจะรับมันไว้ทุกอย่าง ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปฉันจะทำมันให้เป็นวันของ
ฉันทุกวันเลย ฉันจะพยายาม! และแน่นอนว่าฉันพร้อมจะพบกับความ
รักที่ดีไม่ว่าจะเป็นความรักฉันเพื่อน หรือความรักแบบหนุ่มสาว แต่ฉัน
ไม่ได้รีบร้อนอะไรนะ ฉันเพิ่งจะ 26 เท่านั้น

ถ้าหากว่าการปรากฏตัวของเขาจะทำให้เขาเป็น 'คนที่ใช่' สำหรับ
ฉันแล้วละก็ ฉันจะรอ รอจนกว่าเราจะได้มาพบกัน ฉันอยากจะรู้จักและ
รู้สึกถึงความรักอย่างเต็มหัวใจสักที ความรักสักซึ่งไม่ใช่แค่ผิวเผิน

อบอุ่นแต่ไม่ร้อนแรง รู้จักให้ไม่ใช่เอาแต่เรียกร้อง ฉันจะฟังเสียงหัวใจ
ของตัวเองไม่ใช่เสียงของความคิดอย่างที่ผ่านมา ฉันจะรอ

ฉันเป็นยังไงนะเธอ? เป็นผู้หญิงธรรมดาที่สุดในโลกหล้า ฉันคือ
'นพิน' ผู้มีโลกส่วนตัวสูงหลายชั้น ซึ่งเพื่อนรักทั้งสองก็ลงมติเป็นเอก
ฉันทีในเรื่องนี้ อาจเป็นเพราะฉันเป็นลูกคนเดียว เลยทำให้ฉันไม่ค่อย
พูดเรื่องส่วนตัวกับใครนักและฉันก็ถนัดฟังมากกว่าพูด ฉันพูดมาก
เฉพาะตอนอยู่กับพ่อเท่านั้น ฉันขอบคุณกับพ่อที่สุด ท่านเป็นเหมือน
เพื่อนฉันมาเสมอ ฉันสามารถเล่าได้ทุกเรื่องสักกะเบือยันเรือรบ
ในวงเล็บว่าเฉพาะเรื่องที่จะไม่ทำให้ท่านเป็นห่วงละนะ สิ่งเหล่านี้มันคง
จะหล่อหลอมให้ฉันเป็นสายฟังมีอวางอันดับหนึ่ง และดูครุ่นคิดอยู่
ตลอดเวลา

ฉันชอบตัวเองที่เป็นคนแบบนี้ เพราะฉันได้หัวข้อไว้ใช้กับงาน
เพียบเลย

ใช่แล้ว! ฉันเป็นนักเขียน

เอาละ ฉันจะบอกอีกครั้งว่าจากนี้ไป 'ทุกวันจะเป็นวันของฉัน'

วันของฉัน...นพิน วรากรกิจ

บทที่ 1

ฉันล้มตาทันทีที่ได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกเวลาหกโมงเช้า ฉันมักจะเริ่มวันใหม่ด้วยการยิ้มให้ตัวเองหนึ่งครั้งเมื่อล้มตาขึ้น ฉันอ่านเจอในหนังสือเกี่ยวกับการพัฒนาตัวเองถึงธรรมชาติเมื่อสามสัปดาห์ก่อน นักเขียนบอกว่าอารมณ์ที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้วันนั้นของเราเป็นวันที่ดีหรือวันที่แย่ เป็นวันที่มีพลังหรือไม่มีพลัง ก็คืออารมณ์แรกของวัน เพราะฉะนั้น ถ้าฉันสามารถควบคุมอารมณ์หลังจากตื่นนอนให้เป็นอารมณ์ความรู้สึกที่ดีได้ วันนั้นจะเป็นวันของฉัน สิ่งหนึ่งที่สำคัญนั่นคือการยิ้มให้ตัวเองนี่ละ

ยิ้มแล้วขอบคุณแสงแรกของวันใหม่ที่มอบให้เราได้ออกไปทำสิ่งที่ดีมีประโยชน์ มีความโปรดักทีฟ ออกไปทำตามความฝัน และถ้ามีโอกาสก็ทำประโยชน์ให้กับคนรอบข้างไปด้วย อารมณ์บวกที่เราส่งออกไปคนอื่นก็จะรับรู้ได้ เพราะพลังบวกมันเป็นโรคติดต่อชั้นดี เทาๆ กับพลังลบที่เป็นโรคติดต่อชั้นเลวนั่นละ ดังนั้นเราจึงเลือกให้ดี

หลังจากที่นำหลักการนี้มาทดลองทำทุกวัน ฉันก็รู้สึกว่ามันได้ผลทีเดียว พอจิตใจคนเราเต็มไปด้วยพลังงานที่ดี ฉันเลยฝึกเขียนงานได้อย่างสร้างสรรค์มากกว่าเดิม สุดท้ายมันก็เป็นผล ฉันได้นัดสัมภาษณ์งานใหม่ และที่สำคัญ มันคืองานที่ฉันรัก

ก่อนหน้านี้ฉันตกงานมาเกือบครึ่งปีแล้ว ความรู้สึกแรกที่โดนเลย์ออฟ ฉันรู้สึกซาไปสักสองสามวันก่อนจะรู้สึกอะไร ฉันมักเป็นแบบนี้

เสมอเวลาที่มีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นไม่ว่าจะดีหรือร้าย ฉันจะนิ่งเหมือนมีสติมากที่สุด รวากับว่าเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด คุณกรณีนี้อย่างอดีตเจ้านายของฉันก็คิดว่า โอว...แบบนี้ดีจังเลยนะ เขาจะได้ไม่ต้องสรรหาคำอธิบายมาก ไม่ต้องเสียเงินชดเชยให้ฉันจากการที่ให้คุณออกจากงานโดยไม่มีภาระแจ้งล่วงหน้า

ฉันที่ไม่เคยบ่น ไม่เคยเกี่ยงงาน และทำงานเกินหน้าที่ตลอดเวลา เพราะเห็นว่าเขาไม่มีปัญญาจ้างพนักงานเพิ่ม ไซ้! นั่นแหละ! แล้วดูที่เขาทำกับฉันสิ เขาไม่แม้แต่จะออกหนังสือว่ากิจการเขามันตกต่ำจนต้องให้พนักงานออกจากงาน เพื่อที่ฉันจะได้ไปรับเงินจากรัฐในฐานะคนว่างงาน ไม่มีแม้แต่สามัญสำนึกของนายจ้างที่ดีเลยสักนิด

“พินไม่ต้องห่วงนะ ถ้ามีงานอะไร พี่จะนึกถึงพินคนแรกเลย” เป็นยังไงล่ะ เขายังมีหน้าจะพูดจาเหมือนว่าตัวเขาเองมีบุญคุณและมีความหวังดีให้ฉันไปอีก ในใจฉันอยากจะตะโกนด่าออกไปว่า ไอ้คนขี้โกง! ไอ้คนเอาเปรียบคนอื่น! แต่ฉันก็ไม่เคยทำอะไรแบบนั้น ฉันได้แต่จดจำทุกคำพูดของเขาไว้ ซึ่งฉันก็ไม่ต้องการจะจำหรอกนะ สมองฉันมันอยากจะจำเอง เขามัน...ไอ้ผู้ชายตุตไใหญ่!

หรือย้อนกลับไปที่พักคนแรกของฉัน เราคบหากันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน ถึงต่างคนจะเริ่มทำงาน แต่เราก็ยังคบหากันเหมือนเดิม พวกเรายังไม่เคยมีความสัมพันธ์เกินเลยกันถึงขั้นเนื้อแนบเนื้อ ฉันคิดว่ามันยังไม่ถึงเวลา เรายังรับผิดชอบตัวเองกันไม่ได้เลย และ

เพียงจะก้าวเข้าสู่เส้นทางของความรับผิดชอบที่มากขึ้น เราต้องเลี้ยงตัวเองให้ได้ก่อน อีกอย่าง ก็ยังมีอีกหลายวิธีการแสดงความรัก หรือความรู้สึกที่คนเป็นแฟนกันจะทำให้กันได้จนเรียกว่าสำเร็จไปถึงจุดสุดท้ายอดได้แหละ ฉันเคยอ่านหนังสือมา และก็เข้าใจนะเรื่องความสัมพันธ์ของคู่รักกับปัจจัยความต้องการทางร่างกายที่พุ่งสูงปรี๊ดนั้น โดยเฉพาะกับมนุษย์ผู้ชาย

หลังจากที่เราคบกันมาถึงห้าปี ฉันก็พบเขานอนแก้ผ้าอยู่บนเตียงกับรุ่นพี่ประจำสัมพันธ์คนสวยที่อพาร์ตเมนต์ของเขา ฉันทำได้แค่นอนอยู่นิ่งๆ สมองเริ่มทำการเก็บรายละเอียดและจดจำทุกอย่างเช่นเคย ในใจเริ่มคิดแล้วว่าตัวเองอาจจะผิดเองที่ไปอยู่ผิดที่ผิดเวลาหรือเปล่า ตอนนั้นคนที่ลนลานมืออยู่คนเดียวคืออดีตแฟนของตัวเอง ความหากางเกงขึ้นมาสวมใส่ด้วยความไวแสง แล้วก้าวขายาวมาหาฉันด้วยหน้าอันซัดสนิท ส่วนยายรุ่นพี่สุดเอกซันนั้นนะเธอ เธอก็ดูไม่ได้แคร์อะไร เพียงแค่พลิกตัวหันหลังให้ฉันเท่านั้นเอง

“พิน” เสียงเขานั้นเบาแทบจะไม่ได้ยิน

ฉันหันไปมองเขาด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

“จะคุยตรงนี้หรือไปคุยที่อื่น” ฉันพูดออกไป

เขารีบคว้าเสื้อมาใส่ แล้วโอบหลังฉันให้เดินออกไปจากห้อง เข้าลิฟต์ แล้วลงไปทีล็อบบี้เล็กๆ เราเจียบกันมาตลอดทาง เอ้อ...ความจริงแล้วเป็นฉันฝ่ายเดียวที่เจียบสนิท ส่วนอีกคนก็พยายามอธิบาย แต่ฉัน

บอกได้นั้นมันแค่การสรรหาคำโกหกที่มันสมองอันไร้คุณภาพของเขา
พอจะนึกได้ในตอนนั้น เพื่อให้ตัวเองพ้นจากความผิดมากกว่า

หลายวันหลังจากที่สมองทำการย่อยข้อมูลสำเร็จ ฉันถึงเริ่มรู้สึก
โมโห ทั้งเรื่องของไอ้คนเอาเปรียบเห็นแก่ตัวเจ้านาย รูนพี และไอ้แฟน
เฮงชวย และต่อจากนั้นไปอีกเกือบสัปดาห์ ฉันก็เริ่มเสียใจว่าทำไม
ความซื่อสัตย์และจงรักภักดีทั้งหมดถึงย้อนกลับมาทำร้ายตัวเองได้
อย่างสาหัสแบบนี้

สุดท้ายพอเหนื่อยเต็มที่แล้ว ฉันก็จะได้คำตอบที่แท้จริงว่าความ
ซื่อสัตย์และความจงรักภักดีนั้นไม่ได้ทำร้ายฉันเลย มันเป็นคุณสมบัติ
หนึ่งที่ฉันรักมากและคิดว่าทุกคนที่เกิดเป็นคนนั้นจำเป็นต้องมีกันให้
มากๆ แล้วใครล่ะที่ทำร้ายฉัน ก็ตัวฉันเองนี่แหละที่โง่เอง ที่มอบสิ่งมีค่า
นี้ให้กับคนที่ไม่คู่ควร ดังนั้นฉันต้องปรับเรดาร์ของตัวเองให้ถูกต้อง
เพื่อที่จะเห็นและจะพบกับคนที่คู่ควรกับฉันและฉันก็คู่ควรสำหรับเขา
คนที่มีศีลเสมอกันนะ

ศีลเสมอกันแล้วเจอกัน คุณเคยได้ยินกันใช่ไหม

ฉันอาบน้ำ แต่งตัว กินอาหารเข้ากับพ่ออย่างไม่เร่งรีบ เพราะเมื่อ
เวลาสำหรับการเดินทางไปสัมภาษณ์ครั้งนี้เอาไว้แล้ว

“โซคดีนะลูกสาวป้า” พ่อกอดฉันพร้อมหอมหน้าผากไปหนึ่งพอด

“วันนี้จะเป็นวันของพิน ป้าไม่ต้องเป็นห่วงเลย” พ่อถึงกับสาย
ศีรษะเพราะเอื่อมกับประโยคนี้ที่ฉันชอบพูดมาเป็นเดือนๆ

“อย่ามัวแต่ไม้ ขั้บรตดีๆ ด้วยล่ะ” พ่อพูดไล่หลังมา ฉันจึงหันไป
โบกมือบ๊ายบาย

สิบโมงสิบนาที่ฉันยืนอยู่ที่ลานจอดรถของบริษัทเจเนียสเวิลด์ฮับ
จัดผมที่ยาวประป่าและผมหน้าม้ายาวระดับดวงตาที่สามารถปิดได้ทั้ง
ซ้ายขวาให้เข้าที่เข้าทาง เกิดมาฉันไม่เคยมีผมสีดำจริงๆ เลยสักครั้ง
มันออกสีน้ำตาลเข้มอมแดงมาเสมอ ฉันเป็นลูกครึ่งยอดฮิต ไทย-จีน
ผิวเลยขาวเหลือง และฉันสูงเหมือนพ่อ ประมาณร้อยหกสิบแปด
เซนติเมตร เกินมาตรฐานหญิงไทยนิดหน่อย และหน้าตาก็คล้ายกับพ่อ

หลายคนบอกว่าฉันคล้ายซูจี ที่มีริมฝีปากบางกว่าเธอ ฉันไม่ใช่คน
อ้วนแต่ก็ไม่ได้ผอมบางอะไร มีทรวดทรงเล็กน้อย และยังคงคิดเรื่อง
การผ่าตัดเอาหน้าออกออก ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ได้ใหญ่โตเลย แต่ฉันคิดว่าถ้า
ฉันหน้าออกน้อยกว่านี้ ก็คงจะใส่เสื้อผ้าแบบไหนก็ได้ เพราะมันจะดูไม่โป้
อีกต่อไป

จากนั้นฉันก็ปิดกางเกงผ้าคอตตอนชายาวกระบอกเล็กสีดำคู่กับ
เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายเนื้อนุ่มแขนกุดสีขาว และสวมสูทลำลองแขนห้าส่วน
ลวดลายกราฟิกสีพาสเทลดูสบายตาทับลงไป รองเท้าหุ้มส้นสีดำสูง
นิ้วครึ่ง โดยรวมดูสุภาพเรียบร้อยถูกกาลเทศะกับการสัมภาษณ์งานใน
ตำแหน่งนี้ที่สุด

‘จีเนียสเวิลด์ฮับ’ เป็นบริษัทแม่ เริ่มต้นจากการเป็นบริษัทโฆษณาของ คนรุ่นใหม่ไฟแรงทั้งห้าคนที่ประสบความสำเร็จมากมายในนามจีเนียสเวิลด์ฮับ จากนั้นก็ขยายบริษัทลูกเป็น ‘จีเนียสมิเดีย’ ผลิตรายการสารคดีมากมายหลากหลายแนว รายการดี ๆ ทั้งนี้ ฉันเองก็ชอบดูอยู่หลายรายการ

สองบริษัทนี้จะอยู่ที่ตึกใหญ่ มีทั้งหมดสิบสองชั้น สุดท้ายก็ขยายเพิ่มเพื่อให้ครบวงจร หลังจากเปิดตัวจีเนียสมิเดียไปเพียงสองปีเศษ ก็ตามมาด้วย ‘จีเนียสปับลิชชิงแอนด์พรีน્ટ’ ช่วงแรกทำเป็นหนังสือภาพ ซึ่งต่อยอดมาจากสารคดีต่างๆ แล้วก็เริ่มเป็นแมกกาซีน หนังสือเล่ม และแพลตฟอร์มออนไลน์ตามออกมา ตึกนี้มีสี่ชั้น ส่วนประชาสัมพันธ์ของตึกเหมือนจะเป็นส่วนที่ต่อเติมขึ้นมาใหม่ นอกจากจะเป็นที่รับรองแขกแล้ว ยังมีโชว์รูมหนังสือและห้องประชุมขนาดกลางด้วย

ฉันแลกเปลี่ยนกับเจ้าหน้าที่ เมื่อออกจากลิฟต์ที่ชั้นสามฉันก็เลียวขวาเข้าไปพบส่วนประชาสัมพันธ์เล็กๆ ตรงกลางพลอร์ที่มีชื่อบริษัทอยู่บนผนังด้านหลัง ฉันแจ้งชื่อและเรื่องที่มาวันนี้

“คุณนพินนั่งรอตรงนี้ก็ก่อนนะคะ” คุณประชาสัมพันธ์ผายมือไปทางส่วนรับรองแขก ฉันมาถึงก่อนเวลาสิบห้านาที สักอึดใจหนึ่งระหว่างที่ฉันกำลังเริ่มตื่นเต็นขึ้นมา เพราะที่นี้มันใหญ่กว่าที่ฉันคิดไว้มาก ฉันคิดแค่ว่าสำนักพิมพ์น่าจะเป็นแผนกหนึ่งของบริษัทเท่านั้น

ฉันมาจากสำนักพิมพ์เล็กๆ ที่ฉันคนเดียวทำหน้าที่ทุกอย่างจนออกหนังสือมาหนึ่งเล่มนะ หากฉันทำรูปเล่มได้ด้วยก็คงต้องทำเพิ่มอีกหน้าที่ คิดไปก็เริ่มจะโมโห ถ้าไม่นับเรื่องเงินเดือนที่แสนจะน้อยด้วยนะ ที่เจ็บใจคือไอ้รุ่นพี่เวรนั่นมันขอร้องให้ฉันไปช่วยทำงานเขานะ แต่ลืกๆ แล้วฉันก็ขอบคุณเขาละ เพราะฉันได้ทำอะไรที่ไม่เคยทำตั้งหลายอย่าง และไม่อย่างนั้นฉันก็คงไม่มีโอกาสได้มาสัมภาษณ์งานที่ดีกว่าในวันนี้

ใครสักคนเดินตรงมาที่ฉัน เธอดูใจดี อายุราวสี่สิบต้นๆ เมื่อเธอใกล้เข้ามา ฉันก็แน่ใจว่าเธอเดินมาหาฉัน ฉันเลยลุกขึ้นยืนแล้วยิ้มให้เธอ

“สวัสดีค่ะ หนูนพินใช่ไหม เรียกพี่เรานะคะ”

“ใช่ค่ะ คุณเรา” ฉันพยักหน้า

“พอดีหนูมาเร็ววันนี้เนอะ หนูเอาพอร์ตเพิ่มเติมมาด้วยใช่ไหม พี่บอกก่อนนะคะ”

ฉันหันกลับไปหยิบกระเป๋าใส่พอร์ตงานเขียนของฉันยื่นให้คุณเรา

“เดี๋ยวถึงเวลาน้องแคทจะพาหนูไปที่ห้องประชุมนะคะ” คุณเราชี้ไปที่โต๊ะประชาสัมพันธ์ที่น้องแคทกำลังส่งยิ้มมาให้

“แล้วถ้าหนูอยากจะทำห้องน้ำ ก็เดินตรงไปสู่ชอยทางนั้น ห้องน้ำจะอยู่ขวามือจ้ะ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันยกมือไหว้ก่อนเธอจะเดินจากไป

สิบห้าวันที่เป๊ะ น้องแคทก็พาฉันมาส่งที่หน้าห้องประชุม เธอเคาะห้องสองสามครั้งแล้วเปิดประตูให้ฉันเข้าไป ใครคนหนึ่งยืนหันหลังคุยโทรศัพท์อยู่ ฉันหันไปปิดประตูและยืนรออยู่แถวนั้น ดีจัง! มีคนสัมภาษณ์คนเดียวเท่านั้น มันทำให้ฉันหายตื่นเต้น คุณรู้ใช่ไหมว่าหากมีหลายคนสัมภาษณ์งานเราจะรู้สึกเหมือนโดนรุม แล้วมันจะทำให้การคิดคำตอบนั้นยากขึ้นมากๆ ฉันไม่กลัวการถูกสัมภาษณ์หลายครั้ง หากมันเป็นการสัมภาษณ์ตัวต่อตัวแบบนี้

วันนี้คือวันของฉัน...ฉันท่องในใจระหว่างยืนรอและค่อยๆ มองไปรอบๆ ที่มีแต่บอร์ดสีขาวอยู่ด้านในสุด ชายชวาก็เป็นมุสิ่ยาวตลอดทั้งห้องประชุม มีบางส่วนเปิดไว้สามารถมองลอดออกไปได้ พอฉันหันกลับมาก็พบว่าเขาก็หันมาพอดีเช่นกัน เขาผายมือบอกฉันให้นั่งที่เก้าอี้ด้านข้าง แล้วเขาเดินไปที่ปลายโต๊ะขนาดใหญ่

“สวัสดีครับ คุณ...” เขาเดินมาที่โต๊ะแล้วก้มลงมองกระดาษที่กองอยู่ มันคืองานจากพอร์ตของฉัน “นพิน” ฉันยกมือไหว้เขาเมื่อเดินไปถึงเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว มันเป็นการไหว้ที่เกร็งหน่อยๆ อย่างชัดเจน เพราะเขาไม่ได้ดูแก่อย่างที่ฉันคิดไว้ เขารับไหว้แล้วยิ้มให้ฉันนิดหนึ่ง

“ไม่ต้องเกร็งนะครับ ถือว่าเรามาคุยกันก่อนเริ่มงานนะ”

เดี๋ยวนะ! ถือว่าเรามาคุยกันก่อนเริ่มงาน!

“คะ” ฉันรอให้เขานั่งลงก่อน และพอฉันนั่งเสร็จ เขาก็ขยับตัวนั่งสบายๆ แต่ก็ดูเรียบร้อยมีมารยาทมาก เขาอายุเท่าไรกันนะ

“ผมอ่านงานเขียนของคุณทั้งหมดในพอร์ตแล้ว ผมชอบมากครับ เลยคิดว่าไม่ต้องสัมภาษณ์แล้ว” เขาบอกฉันอย่างสบายๆ เดี่ยวนะ! ไม่ต้องสัมภาษณ์แล้ว!

“ที่จริงผมชอบงานคุณทั้งห้าเรื่องตั้งแต่ที่คุณส่งมาสมัครรอบแรกแล้วนะครับ” เขาพูดต่อ “ผมเลยขอให้คุณเรขาบอกคุณให้นำงานเขียนมาเพิ่มด้วย เพราะผมอยากอ่านหลายๆ แนวนะครับ” เขามองฉันอย่างพิจารณา “คุณเพิ่งเขียนหลังจากที่รู้ว่าจะถูกเรียกสัมภาษณ์หรือครับ”

“บางเรื่องใช่ค่ะ แต่ส่วนใหญ่พินเขียนเก็บไว้เรื่อยๆ นะค่ะ เริ่มเขียนจริงจึงมาประมาณสักแปดเก้าเดือนได้ค่ะ” เขานั่งฟังอย่างตั้งใจ

“ผมชอบ...” เขามองโทรศัพท์มือถือที่ส่งเสียงดีดเป็นสายเรียกเข้า และมันเป็นเสียงเดียวกับของฉันเหมือนกัน

“ขอโทษนะครับ ผมต้องรับสายนี้” เขาหันมาบอกฉันแล้วรับสายทันที “ครับ คุณคริส”

เขาฟังปลายสายเงิบๆ แล้วดันแขนเสื้อเชิ้ตที่ตกลงมาขึ้นรูดเดี่ยวเกือบถึงศอก ไม่ใช่ค่อยๆ พับขึ้นไป สักพักก็มองนาฬิกาข้อมือ “บ่ายสามวันนี้ผมสะดวกครับ” เขาฟัง แต่สายตาเขาเหมือนจะอ่านบทความของฉันไปด้วย

“สักครู่ค่ะ” เขาเปิดปลอกปากกา แล้วก็ยกและแหวกหาอะไรในกองกระดาษ ฉันคิดว่าเขาคงหาเศษกระดาษเพื่อจะจดอะไรสักอย่าง แต่กระดาษบนโต๊ะมันเป็นงานของฉันทั้งหมด ฉันเลยหยิบแผ่นที่อยู่

บนสุดยื่นให้ เขามองมาแบบว่าผมเขียนลงไปได้หรือ ฉันก็พยักหน้า คล้ายเป็นคำตอบว่า เขียนไปเถอะค่ะ เขาเลยหาที่ว่างเขียนบางอย่างลงไป

“ขอโทษด้วยนะครับ” แล้วชูกระดาษชิ้นนิดหน่อย

“ไม่เป็นไรค่ะ พินไปพรีนตีใหม่ที่บ้านได้ค่ะ” ฉันยิ้มให้เขา

“โอเค...คือผมชอบเซ็นส์ในการคิดและเรียบเรียงบทความของคุณ นะครับ ดีเลยทีเดียวทุกอย่าง ที่เพิ่งเริ่มไม่นาน” เขานี้ช่างมีสติและสมาธิที่ดี มาก สามารถเข้าใจเรื่องที่ผมดูค่างไรได้ทันที

“ขอบคุณค่ะ” ฉันยิ้มดีใจที่มีคนเข้าใจเซ็นส์ของฉันและคิดวางแผน เขียนของฉันมันเข้าท่า ขนาดยายมินมินและเมเมย์ยังไม่เข้าใจมันในทันที เลย ได้แต่บอกว่า ‘มันต้องคิดอีกตลบอะ ชี้่เกี่ยจคิด’

“อาจจะเพราะพินได้อ่านต้นฉบับของนักเขียนตลอดเวลา นะคะ เลยมีโอกาสได้ปรับแก้และเขียนเพิ่มเติมอยู่บ่อยๆ เป็นความโชคดีนะ ค่ะ” เขายิ้มเอื่อยๆ มาให้ วิธียิ้มของเขามันมีออร่าอะไรบางอย่างที่ เกี่ยวกับพลังบวกนะ ฉันรู้สึกได้

“คุณตกลงใช้มั๊ยครับ” ฉันมองเขานิ่งๆ หรืองงๆ ก็ยากจะเดาได้ เพราะฉันเองก็ยังสับสนอยู่

“อีกสองเดือน ทางเราจะเปิดตัวนิตยสารใหม่ซึ่งมีทั้งฉบับรูปเล่ม และฉบับออนไลน์วางจำหน่ายหน้าร้านหนังสือและรูปแบบอีบุ๊ก ในหัว ใหม่ชื่อ Life Us Magazine งานส่วนใหญ่ก็ถูกเตรียมไว้ประมาณหกสิบ

เปอร์เซ็นต์แล้ว ขาดเพียงนักเขียนในคอลัมน์สำคัญนี้อยู่ แล้วผมก็คอยนักเขียนที่มีเซ็นส์แบบคุณมาหลายเดือนแล้ว ผมดีใจมากที่คุณส่งใบสมัครมาทันเวลา ไม่อย่างงั้นผมคงจะต้องเขียนเองไปก่อนนะครับ”

พูดจบเขามองฉัน ฉันมองเขา เขามองกัน เหมือนต่างคนต่างจะหาคำตอบให้กับตัวเองจากสายตาของกันและกัน เวลาที่ต้องการหาคำตอบที่แท้จริง คำพูดคนเรามันหลอกลวงกันได้ เชื่อไม่ได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์หรือหก แค่จริงสักหกสิบเปอร์เซ็นต์ก็หุหุหุแล้วละ แต่สายตาของคนมันโกหกไม่ได้ ฉันเลยชอบที่จะสบตากับคู่สนทนาเสมอ

ผ่านไปสักนาทีได้เขาก็เริ่มบทสนทนาเรื่องต่อไป

“ส่วนเรื่องเงินเดือน ผมโอเคที่คุณระบุมาในใบสมัครนะครับ แต่ต้องขอเป็นหลังจากผ่านทดลองงานครับ สามเดือนแรกคุณจะได้ค่าแรงตามสายวิชาชีพตามระเบียบของบริษัทก่อนนะครับ วันที่คุณเริ่มงานฝ่ายบุคคลจะออกใบแจ้งรายละเอียดย่อให้อีกครั้งครับ” เขากำลังคิดว่ามีเรื่องสำคัญอะไรที่ต้องบอกให้ฉันรู้หรือเปล่า และฉันก็ยังคงตั้งใจฟังต่อไป เขายิ้มอ่อนแ่ก่ก้อเพราะคงนึกไม่ออกแล้ว “ผมว่า...เรื่องสำคัญน่าจะมีแค่นี้ครับ”

ฉันยิ้มเข้าใจ

“คุณพร้อมเริ่มงานเลยได้ใช่ไหมครับ” แล้วเขาก็นิ่ง ปล่อยให้ฉันได้คิด โดยเขามองดูที่อยู่ที่จะต้องไปให้ถึงตอนบ่ายสาม ฉันคิดอยู่สักนาที

เห็นจะได้จริงๆ ไม่ได้คิดอะไรหรอก เพราะฉันตอบตกลงในใจไปตั้งแต่ประโยคที่ว่า ‘ถือว่าเรามาคุยกันก่อนเริ่มงานนะ’ แล้วละ

“ตกลงค่ะ คุณอยากให้พินเริ่มงานวันไหนคะ” เขายิ้มและแอบผ่นลมอย่างโล่งอก

โธ้ย! นี่ถ้าฉันไม่มีภูมิด้านทานเรื่องไม่ค่อยให้ความสำคัญกับคนหน้าตาดีแล้วละก็ ยิ้มเมื่อกี้คงทำหัวใจวายแน่นอน ทั้งหน้าทั้งตาของเขายิ้มไปหมดเลย เขาจะรู้ตัวบ้างไหมเนี่ยว่าอย่าได้เที่ยวไปยิ้มแบบนี้กับผู้หญิงคนไหนเป็นอันขาดเชียว ผู้หญิงข้างนอกนั่นนะธรรมดาทั้งๆที่ไหน มีแต่ประเภทที่ฟาดฟันคอยจะแย่งผู้ชายหน้าตาดีกันโดยไม่สนศีลธรรมอะไรกันเท่าไรแล้วนะ อีกอย่าง รอยยิ้มนี้มันทำให้เขาดูเด็กลงไปอีกหลายปีเลย ออว่าบางอย่างของเขามันก็กระจายไปทั่วห้องเลยด้วย เวลาที่เขาไม่ยิ้มอาจจะดูนิ่งขรึมมาก หลายคนต้องคิดว่าเขาเป็นคนดูมากนั่นแหละ เพราะบุคลิกของเขามีส่วนผสมของความเป็นคนจริงจังอยู่มากทีเดียว เวลาที่เขายิ้มเลยดูแตกต่างกันคนละชั่วไปเลย

“ขอบคุณครับ เราเริ่มงานกันวันจันทร์นะครับ และจะมีประชุมทั้งทีมด้วย สมาชิกใหม่ทุกคนจะได้มารู้จักกันครบ คุณเป็นคนสุดท้ายที่ผมรออยู่ แล้วก็...หลังจากวันจันทร์เป็นต้นไป เราจะทำงานกันค่อนข้างหนักนะครับ เพราะมันจะเป็นฉบับแรก และเราต้องทำฉบับที่สองไปพร้อมๆ กันด้วย” ฉันนั่งฟังเขาพูดตาปริบๆ

“แล้วก็...ผมขอพอร์ตคุณไว้ก่อนนะครับ ผมอยากอ่านให้ละเอียดอีกครั้ง ผมว่าน่าจะดึงบางเรื่องมาใช้ได้เลย เพียงแต่จะต้องขยายเนื้อหาเพิ่มเติม ผมจะโน้ตไว้ให้ครับ แล้วเราค่อยมาคุยกันอีกครั้งว่าจะปรับกันยังไง โอเคมั๊ยครับ”

“ไม่มีปัญหาอะไรเลยคะ” ฉันทิ่มแฉ่งมาก มากเกินไป ในใจอยากโทร. บอกพ่อ อยากไปกรี๊ดกร๊าดกับมินและเมจะแยแล้วละ เขายิ้มและลุกขึ้น รวบรวมกระดาษบทความของฉันทลวกๆ ใส่เข้ากระเป๋าพอร์ต ฉันทเลยลุกตามและช่วยเขาด้วย เพราะมันกระจายกระจายมากกว่าเดิม เมื่อตอนที่เขาพยายามจะหากระดาษสักแผ่น

“ขอบคุณครับ”

เขายัดทุกอย่างลงไปกระเป๋าพอร์ต ฉันทต้องใช้คำว่ายัดจริงๆ เพราะกระเป๋าไม่สามารถจะรูดซิปปิดได้ ดูจากท่าทางเขาคงรีบ เพราะเขามีนัดตอนบ่ายสาม ฉันทยังจำได้

“ผมเดินไปส่งนะครับ” ฉันทไม่มีเวลาจะตอบรับหรือปฏิเสธอะไรทั้งนั้น เขาก็เดินนำไปเปิดประตูให้ก่อนแล้ว ฉันทจึงก้าวขาไวๆ เพื่อให้เดินทันเขา ดูเหมือนเขาจะสูงกว่าฉันทสักสิบห้าเซนติเมตร

ขณะที่เขาเดินนำฉันทไปได้ก้าวหนึ่ง ก็เอ่ยปากเรียกฉันท

“คุณพิน”

จังหวะนั้นฉันก็พยายามก้าวขึ้นไปให้อยู่ระดับเดียวกับเขา แต่
รองเท้าเจ้ากรรมนายเวรของฉันทำให้ฉันเซไปชนเขานิดหน่อย ฉันละ
เกลียดจริงๆ กับการต้องใส่รองเท้าส้นสูงเนี่ย

“ขอโทษค่ะ” เขายิ้มเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

“พรุ่งนี้คุณเรขาจะอีเมลแจ้งรายละเอียดคร่าวๆ เรื่องเอกสารที่คุณ
ต้องเตรียมมาเพิ่มให้กับฝ่ายบุคคลนะครับ”

“ค่ะ” ฉันตอบรับเขาสั้นๆ และบอกขอบคุณที่เขาเดินมาส่งฉันเมื่อ
เราเดินมาถึงที่โต๊ะประชาสัมพันธ์

“เจอกันวันจันทร์ครับ” ฉันยกมือไหว้เขา เขารับไหว้แล้วเดินหาย
กลับเข้าไป ส่วนฉันแวะไปบอกขอบคุณน้องแคทก่อนเดินออกจาก
ประตูจีเนียสพับลิชชิงแอนด์พริ้นต์

ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าวันนี้เป็นวันของฉัน!!

แต่เดี๋ยวก่อน!...

เขาชื่ออะไรหรอ?

ฉันทกลับออกมา และอยู่ในรถเรียบร้อยเวลาประมาณสิบเอ็ดโมงนิด
หน่อย จากนั้นหยิบโทรศัพท์ส่งข้อความหาเพื่อนรักทั้งสองที่รอฟังข่าว
อย่างใจจดใจจ่อตั้งแต่เช้าทันที

Group เพื่อนเลิฟ

นพิน : (11:10) พวกเธอๆๆๆๆ

Meythita : (11:11) เป็นไงมั่งยะหล่อน สัมภาษณ์เสร็จแล้วเหรอร
เร็วเชียว

นพิน : (11:12) ฉันทได้งานใหม่แล้วววววววว ไปฉลองกัน!!!
เที่ยงนี้เลยเป็นไง พวกเธอยุ่งรึเปล่า

มินจิน : (11:12) กรืดดดดดดด

Meythita : (11:13) ไม่จริงงงงงงงง

มินจิน : (11:13) ฉันทได้ ที่ไหนดี เธอจะมาจากไหนนะ

นพิน : (11:14) เอาใกล้ๆ ที่ทำงานพวกเธอนั้นแหละ

Meythita : (11:15) ฉันทกับมินไม่ไกลกัน เป็นแถวสีลมมัยละ ร้าน
เดิม เที่ยงนิดๆ

มินจิน : (11:16) ได้เลย เดี่ยวเจอกัน ฉันทหิวแล้วเนี่ย

นพิน : (11:18) เม เธอนั่งรถไฟฟ้ามานะ จะได้ไม่เสียเวลา
เดินทาง เดี่ยวกินเสร็จฉันทไปส่ง

ฉันทยังไม่โทร.หาพ่อ กลับถึงบ้านค่อยเอาข่าวไปบอกต่อหน้าเลย
พ่อต้องตกใจแน่ ใครจะคิดล่ะว่ารู้ผลวันนี้เลย ฉันทดีใจมากๆ เจ้านายฉันท

ก็ดูท่าทางจะเป็นคนเก่งทีเดียว เอ้อ ฉันหวังว่าเขาจะเป็นเจ้านายของฉันจริงๆ นะ ไม่ใช่แค่หัวหน้าแผนกหรืออะไรอย่างอื่น

ฉันมาถึงก่อนเป็นคนแรกเพราะรถไม่ติดเลย ฉันเลือกโต๊ะด้านในสุดที่เป็นโต๊ะประจำของพวกเขา มันเป็นมุมล้ำค่า เพราะว่าเสียงดังได้ และวันนี้ยังไม่มีใครสอยไปนั่งซะก่อน มินตามาติดๆ เพราะร้านขายเพชรของเธออยู่ใกล้ที่สุด เรากระโดดโลดเต้นแล้วกอดกัน

“เดินมาละสิ ร้อนมั๊ย เอ้า กินน้ำซะ” ฉันเลื่อนแก้วน้ำมะนาวผสมน้ำผึ้งเครื่องดื่มสุดโปรดให้เธอดื่ม

“รู้ใจจริงเชียว” เธอดื่มอย่างมีความสุขพร้อมกับซับเหงื่อไปด้วย

“ไหนเล่าไปสิ ทำไม่รู้ผลเลยล่ะ” ฉันยังไม่ทันจะเริ่มเรื่อง เมก็เดินนวนขนาดเข้ามา แถมยังพูดประโยคเดียวกันเป๊ะๆอีก

“สั่งอาหารก่อนมะ หิวจะแย่” ทุกคนก็เอ่อออกับฉันทันที ไร้ใจความหิวโหยของพวกเขาได้ สั่งกันอย่างกับกินห้าคน ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติที่สุดของเรา แล้วทั้งสองก็หันมารอฟังเรื่องราวจากฉัน

“เล่าเร็วๆ สิ” เมในร่างหญิงสาวผู้รอไม่เป็นเริ่มจะหงุดหงิด

“เออ...คือฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจ ที่ฉันเขียนบทความตามโจทย์ที่เขาให้เขียนตอนสมัครงานซะใหม่” ทั้งสองคนพยักหน้า เพราะฉันส่งให้ทั้งสองอ่านด้วย “ที่นี่ วันที่มีคนโทร. มานัดสัมภาษณ์ เธอก็บอกให้เอาพอร์ตไปเพิ่ม ฉันก็เลยเลือกๆ ไปประมาณยี่สิบกว่าเรื่อง หลายนๆ แนว แล้วก็ยื่นก่อนจะเข้าไปสัมภาษณ์” ทั้งสองพยักหน้าและตั้งใจฟัง

“แล้วพอฉันเข้าไป ฉันก็เห็นงานฉันกระจายอยู่เต็มโต๊ะ แล้วคนที่สัมภาษณ์ฉันก็เริ่มด้วยประโยคที่ว่า ‘ไม่ต้องเกร็งนะครับ ถือว่าเรามาคุยกันก่อนเริ่มงานนะ’ แล้วเขาบอกอีกว่า ‘ผมชอบเซ็นส์ในการคิดและเรียบเรียงบทความของคุณนะครับ’ และ ‘ผมคอยนักเขียนที่มีเซ็นส์แบบคุณมาหลายเดือนแล้ว’ แล้วก็จบประมาณที่ว่า ‘อีกสองเดือน ทางเรา จะเปิดตัวนิตยสารเล่มใหม่ชื่อ ไลฟ์อัส ผมดีใจมากที่คุณส่งใบสมัครมาทันเวลา’ และ ‘คุณตกลงใช้มั๊ยครับ’ ”

ทั้งสองพยายามย่อยข้อมูลที่ฉันเพิ่งพูดไปทั้งหมดเมื่อคืนนี้ เมเปิดปากออกมาก่อน “แล้วยังไงอีกล่ะ”

“ก็แค่นี้แหละ เขาให้ฉันเริ่มงานวันจันทร์หน้านี้เลย จะมีประชุมที่มทั้งหมด ฉันเป็นจิ๊กซอว์ชิ้นสุดท้ายไง”

“นี่เขาจะรับเธอเข้าทำงาน หรือว่าจะขอให้เธอเป็นคู่ชีวิตเขากันแน่เนี่ย” เราสามคนก็มองกันไปมา แล้วก็หลุดขำก๊ากกัน

“มุกนี้สืบผ่านไปเลย ยายบ๊องเฮีย” เมพูดแล้วก็ยกแก้วน้ำแดงโซดา “อ้าว! ซน!” แล้วแก้วน้ำมะนาวผสมน้ำผึ้งและแก้วน้ำเปล่าก็ยกตามกันขึ้นมาติดๆ แล้วเปล่งเสียงออกมาพร้อมกัน “เฮ้!” แล้วเราก็เริ่มกินอาหารกันอย่างมีความสุข

“เออเนี่ย พิน แล้วคนที่สัมภาษณ์เธอนะเป็นยังไง ไซ้เจ้านายเธอหรือเปล่า” มินถามขึ้นมาระหว่างจิ้มคอหมูย่าง

“ฉันก็ไม่ชั่วว่ะนะ อาจจะเป็นเจ้านายหรือแค่ผู้จัดการสำนักพิมพ์ก็ได้ แต่ฉันก็หวังให้เขาเป็นเจ้านายของฉันนะ”

“ทำไมล่ะ เขาดูเป็นยังไงเหรออ” เมตามออกมาแล้วตักน้ำต้มแซ่บกระตุกหม้ออุ่นเข้าปาก เมนูนี้แหละเด็ดที่สุดเลย

“เขาดูไว้ใจได้ ฟังพาได้ และดูเป็นคนเอาจริงเอาจัง เอาการเอางานนะ หากฉันทำงานพลาด เขาคงไม่ตำหนิ แต่จะเต็มใจสอนงานให้ฉันได้โดยไม่อารมณ์เสียใส่อย่างเดียวนะสิ”

“นี่! ฉันถามถึงรูปร่างหน้าตาเขาอะหล่อน” ฉันล่ะเชื่อยายเมเลย! เป็นแบบนี้ตลอดเลย ให้ตายสิ! มินชำพรืดทันที

“เออจริง...เธอนี่นะ ไม่เคยจำ” มินพูดต่อ

“แหม พวกเธอนี้ก็นะ สนแต่เรื่องรูปร่างภายนอก ซิ! เขาก็...” สองคนนี่เรียกว่ากลั่นหายใจรอเลยเหอะ

“ก็รวมๆ แล้วก็ดูดีละนะ หน้าตาดีเลยแหละ แต่ความขริ่มของเขาก็บดบังความหน้าตาดีของเขาไปพอสมควร พวกเธอเข้าใจมั๊ย แต่...ถ้าพวกเธอเห็นเขายิ้มแล้วล่ะก็”

“เธอ!” ฉันเอาส้อมชี้ไปที่หน้าของเม “เธออาจจะละลายได้” หน้านางเริ่มเคลิ้มขึ้นมา ฉันรู้ว่าเมแพ้ผู้ชายยิ้มสวย แต่ยิ้มน่ารักแบบเขาก็น่าจะดูไปได้ ติดอย่างเดียวที่เมไม่ชอบผู้ชายที่ดูขริ่มมากอย่างเขา

“ส่วนเธอ!” ฉันเอาส้อมอันเดิมชี้ไปที่หน้าของมิน “เธอจะอยากได้เขาเป็นพ่อของลูกในท้องที่ยังไม่แม้จะเป็นรูปแม่ลิตถั่วในตอนนี้อย่างไร” แล้วทิ้ง

พีทอล์ฟไปทันที” ถ้ามินจะรักกับผู้ชายสักคน เขาคนนั้นต้องมีความ
รับผิดชอบสูงมากที่สุด และต้องแข็งแรงด้วย เพราะเธอมีกิจการร้าน
เพชร

“ฉันอยากเห็นเขา เธอมีรูปเขามั้ย” เมย์ยังไม่ยอมหยุด

“เออ มีปะๆ” มินก็บ้าจี้ตามไปอีก

ฉันมองบนใส่ทั้งคู่ “ฉันจะไปมีได้ไง”

“เดี๋ยวเปิดตัวแมกกาซีนก็คงได้เริ่มเห็นบ้างละน่า ไซม์” เมย์
เฉลี่ยวฉลาดแบบนี้เสมอแหละ ฉันกับมินพยักหน้าเห็นด้วย

กว่าจะกลับถึงบ้านก็ปาไปสี่โมงเย็นแล้ว

“ป้า...ป้าอยู่ไหนคะเนี่ย” ฉันตะโกนเมื่อเดินเข้าบ้านพร้อมถอดเสื้อ
นอกออก แล้วนั่งฟังพัดลมอยู่ที่โซฟา วันนี้อากาศข้างนอกนะร้อนมาก
สักครู่พ่อก็เดินออกมาจากห้องน้ำ

“เป็นไงบ้าง” พ่อถามสบายๆ ตอนเดินมาถึงโซฟาแล้วนั่งลงข้างๆ
ฉันหันหน้าไปหาพ่อพร้อมกับยิ้ม จนรูปตาโค้งเป็นสระอู ไม่มีตาไหนที่
จะเป็นรูปสระอูมากกว่านี้ได้อีกแล้ว

“พินได้งานแล้ว!”

“ฮ้า! รู้ผลเลยหรอ”

ฉันเผลอเข้าไปกอดพ่ออย่างสุขใจสุดๆ พ่อกอดฉันเอาไว้แน่น
เหมือนกันแล้วลูบศีรษะของฉันอย่างรักใคร่เหมือนที่ฉันได้รับมาตั้งแต่
เกิด ถึงฉันจะยังจำความไม่ได้ในตอนนั้น แต่ฉันมั่นใจว่ามันเป็นสัมผัส

แบบนี้มาตั้งแต่วันแรกที่ฉันเกิดมาบนโลกใบนี้ ใบที่มีเพียงพ่อกับฉันมาจนถึงวินาทีนี้

“ลูกป้าเก่งเสมอ ป้าดีใจด้วยนะ” แล้วก็หอมฉันที่กลางกระหม่อม
ฉันกอดพ่ออีกพักใหญ่จนฉันพอใจ แล้วหอมแก้มพ่อกลับฟอดใหญ่

“พินไปอาบน้ำก่อนนะคะ แล้วค่อยมาเล่าให้พ่อฟัง”

“พรงี้เราทำซาบูกินกันเอามั้ย”

“เฮ้! เอาค่ะ”

คุณเห็นไหม จักรวาลตอบจดหมายฉันกลับมาแล้วจริงๆ จากวันนี้ไป ฉันจะพยายามทำทุกวันให้มีความหมายมากกว่าที่เคยให้ได้
คุณเคยได้ยินไหมว่าที่จริงแล้วมนุษย์นี่ช่างโง่เขลามากที่คอยแต่จะ
เรียกร้องทุกสิ่งทุกอย่างจากชีวิตของเราเอง นั่นก็เพราะมนุษย์เรา
ต่างหากที่เป็นคนต้องมอมทุกสิ่งทุกอย่างให้กับชีวิตของเราด้วยตัวเอง

หากจะมีใครสักคนที่จะทำให้ชีวิตของตัวเองดีขึ้นหรือเลวลงได้
คนคนนั้นก็คือตัวของเราเองนี่ละ ไม่ใช่พระอรหันต์หรือเทวดาพระองค์
ใด จริงอยู่ที่พวกเขายังคงอธิษฐานขอร้องนี้จากพระเจ้าของเราอยู่เสมอ
แต่นั่นมันก็คือคำสัญญาของเราที่เปล่งเสียงออกไปไม่ใช่หรือ ว่าเรา
อยากได้ อยากมี อยากเป็น แต่ทำไมหลายคนกลับไม่ได้ ไม่มี และไม่ได้
เป็น ในขณะที่อีกหลายคนได้ทุกอย่างสมใจปรารถนาละ เผลิดที่ไม่ลับ
เลยมีอย่างเดียวคือ เพราะเขาไม่ได้ขอแค่ปากโง่ละ แต่เขาลงแรงอย่าง

หนักหลายเท่า คือ **'ลงมือทำทันที'** และ **'ไม่เคยหยุด'** พวกเขาจึงได้รับพรนั้น

ฉันเองก็พยายามจะเป็นคนแบบนั้น ตั้งนั้นจึงพยายามฝึกเขียนทุกสิ่งทุกอย่าง ลองผิดลองถูกอยู่ทุกวันๆ มากกว่าสิบปีด้วยซ้ำ แล้ววันนี้ก็มาถึง อย่างที่คุณเห็นนี่ละ มันเป็นเพราะฉันพยายามลงมือทำทุกวันจริงๆ ยิ่งไงก็ตาม ฉันเป็นกำลังใจให้คุณทุกคนเลยนะ ขอให้พรุ่งนี้เป็นวันของคุณด้วยเหมือนกัน

CSOAYAB

บทที่ 2

ฉันนี่ชุ่มซำไม่เลือกเวลาซะจริง แทนที่จะตั้งใจเดินให้มันดีก็ดันจะต้องควานหาโทรศัพท์ไปด้วย เลยสะดุดหน้าเกือบคว่ำตรงทางเข้าตึกจีเนียสวิลด์ฮับ เพราะมันเป็นสเต็ปสูงขึ้นไป โชคดีที่มีคนคว้าฉันไว้ทันในเสี้ยววินาที

“ขอบคุณค่ะ” ขายหน้าจริงเลย ฉันรีบเดินต่อไปโดยไม่หันมองว่าเขาหรือเธอเป็นใคร

ฉันใช้เวลาอยู่ที่ฝ่ายบุคคลราวครึ่งชั่วโมงได้ เป็นการเขียนและเซ็นเอกสารที่เหมือนจะไม่มีวันจบสิ้น มันเยอะมากจริงๆ แต่ในที่สุดฉันก็ได้เป็นพนักงานบริษัทจีเนียสพับลิชชิงแอนด์พริ้นต์โดยสมบูรณ์ นั่นคือการมีบัตรประจำตัวพนักงานและคู่มือเล่มเล็กๆ

“บัตรนี้สำหรับสแกนที่ประตูทางเข้าบริษัทนะคะ และมันจะบันทึกเวลาเข้า-ออกทุกครั้ง ซึ่งหลักๆ แล้วจะเป็นสถิติเกี่ยวกับการเข้างานตามเวลาหรือไม่ ซึ่งส่งผลต่อจำนวนเงินโบนัสสิ้นปี และเรื่องอื่นๆ จะอยู่ในคู่มือทั้งหมดนะคะ” คุณดาฝ่ายบุคคลบอกไว้อย่างนั้น และตอนนี้ฉันอยู่ในห้องประชุมนานกว่าสิบนาทีแล้ว ตามวาระการประชุมคือฉันจะต้องมาคุยกับเจ้านายของฉันก่อน

“หนูพินิจะ มากับพี่คะ เข้านี้คุณเบญมีประชุมด่วนนิดหน่อยเพิ่งเรียบร้อยนะจ๊ะ ขอโทษด้วยจ๊ะที่ให้รอนาน คุณเบญจะมาถึงอีกห้านาทีนี้ละจ๊ะ” คุณเธอบอกฉันอย่างนั้น แต่ฉันไม่รู้สึกผิดนะที่บ่นไป

“สวัสดีค่ะ คุณเธอา” ฉันทยกมือไหว้ทันทีเมื่อเธอพูดจบอยู่ที่ประตูห้องประชุม เธอรับไหว้และยิ้มอย่างเป็นมิตรกลับมาเช่นเคย

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีมั๊ยจ๊ะ”

“ดีค่ะ ขอบคุณค่ะ” แล้วคุณเธาก็ตื่นนำฉันเข้าไปในห้องทำงานหนึ่ง ฉันเดาว่าเป็นห้องทำงานคุณเบญจ้านายฉัน เบญจจินทรคือชื่อจริงของเธอ เธอบอกฉันเมื่อสักครู่ และให้ฉันนั่งรอที่โซฟา

“หนอรอกุณเบญจนะจ๊ะ เขาคือหัวหน้าพวกเราทุกคนในทีม ไลฟ์อัสนะจ๊ะ พี่ต้องออกไปเตรียมเอกสารก่อนนะ” แล้วคุณเธาก็ผลุบออกไปอย่างรวดเร็ว

ฉันเลือกนั่งโซฟาตัวที่หันออกไปทางหน้าห้อง ฉันจะได้เห็นว่าคุณเบญจจินทรกำลังเดินเข้ามาจากไกลๆ เพื่อจะได้มีเวลาเตรียมตัว ซึ่งจะเตรียมอะไรนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันเริ่มตื่นเต้นขึ้นมาที่จะได้เจอเจ้านายในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าแล้ว ฉันหลับตาเพื่อฟังเสียงลมหายใจของตัวเอง เพื่อลดอาการตื่นเต้นของตัวเองลง

“ขอโทษที่ให้รอนานนะครับ” ฉันลืมตาอย่างไวตามเสียงที่เห็นแต่ด้านหลังซึ่งเดินไปเกือบถึงโต๊ะทำงานที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องแล้ว ขายหน้าเป็นรอบที่สองของวันนี้สินะ ฉันรีบยืนขึ้นพร้อมกับที่เขาหันมาพอดี

เฮส! เขาคือคนที่สัมภาษณ์ฉัน และเขาจะเป็นเจ้านายของฉัน

เห็นแบบนี้แล้วค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย ฉันกล่าวสวัสดิ์พร้อมยกมือไหว้ขณะที่เขาส่งสัญญาณให้ฉันเดินไปนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา

“สวัสดิ์ครับ นพิน” เขายิ้มเอื่อยๆ ออกมา “ที่แรกผมว่าจะมีเวลาคุยกับคุณเรื่องบทความที่เราจะขยายเพิ่มก่อนจะไปพบทีมเขียนนะ แต่ไม่ทันแล้ว เราค่อยคุยกันหลังประชุมทั้งหมดแล้วกันนะ” เขาหยิบกระดาษปึกหนึ่งบนโต๊ะชูขึ้นมา

“ได้ค่ะ”

“โอเค ก่อนที่เราจะไปห้องประชุม ผมจะบอกหน้าที่หลักๆ ที่คุณต้องรับผิดชอบก่อนนะ” เขามองว่าฉันตามทันหรือเปล่า ฉันพยักหน้าแล้วหันไปหยิบออร์แกนไเซอร์คู๊ใจออกมาเตรียมจด

“คุณจะมีน้องๆ ที่ต้องคอยตรวจสอบบทความ หรือปรับปรุงถ้าจำเป็น ช่วงแรกผมจะช่วยดูที่คุณปรับปรุงมาแล้วว่าโอเคจริงๆ ภายในสามเดือนผมจะไม่ดูแล้ว คุณต้องตัดสินใจเอาเองว่าอะไรคือดีที่สุด”

“เออจ้ะเลยหรอคะ” คุณเบญจมินทรยิ้มให้กับความหน้าตาตื่นตระหนกของฉัน

“เออจ้ะแหละครับ ผมจ้างคุณมาแพงนะ ต้องใช้งานให้คุ้มสิ ไช้มัย” ฉันทำหน้าที่ไม่ถูกไปเลย เดาจากสีหน้าเขา ตอนนี้นั้นคงเหวอไม่น้อย เสียวินาทีนั้นฉันเห็นว่าเขาพยายามจะไม่หัวเราะออกมา

“เอ่อ...พินกลัวจะทำเสียงงานนะค่ะ พินไม่ได้ถนัดงานเขียนไปหมด
ทุกประเภทนะค่ะ”

“ผมล้อเล่น”

ฉันทอบถอนหายใจออกมานิดหน่อย

“แต่...แค่เรื่องที่ว่าแพงและต้องคุ้มนะ”

บัดโธ! ฉันทำหน้าหาเรื่องอยู่ในใจ

“เรื่องให้เวลาสามเดือนคือเรื่องจริงครับ เพราะมันหมดเวลา
ทดลองงานแล้ว คุณต้องทำให้ได้ ผมมีอีกหลายเรื่องที่ต้องจัดการ แล้ว
ผมเชื่อว่า你能ทำได้ เชื่อผมสิ ผมสัมภาษณ์คุณมาเองเลยนะ ให้เครดิต
ผมด้วยครับ”

อยู่ๆ เขาก็จริงจังเป็นการเป็นงานขึ้นมา

“โอเคค่ะ พินจะพยายามให้กับความมั่นใจมากของคุณเบญจค่ะ”

ฉันทมองอย่างจริงจังกลับไป ไสๆ เลย

“ทีมเราจะมีนักเขียนหกคน รวมผมและคุณด้วย มีประสานงาน
หนึ่งคน ซึ่งผมพยายามจะจำชื่อทั้งหมดให้ได้เร็วๆนี้” ฉันทหลุดยิ้มออกไป
อย่างไม่ได้ตั้งใจ

“นักเขียนสามคนที่อยู่ในความรับผิดชอบของคุณจะมีตามนี้นะ
ครับ หนึ่งคนเขียนเรื่องของตลกแต่งทุกอย่าง อีกคนหนึ่งเขียนเกี่ยวกับ
แพชั่นของทุกวัยทุกเพศทุกอาชีพ คนสุดท้ายเขียนเรื่องไลฟ์สไตล์ทั่วไป
ครอบคลุมเวลาที่กินที่เที่ยว ซึ่งทั้งหมดทุกคอลัมน์จะต้องเป็นสิ่งที่กำลัง

อินอยู่ อะไรที่มันคลาสสิก และต้องนำเสนอเทรนด์ใหม่ที่กำลังจะมา ด้วย คุณต้องคุมมู้ดแอนด์โทนของงานเขียนทั้งหมดให้เข้ากับคอนเซ็ปต์ของไลฟ์สไตล์ บางครั้งอาจจะต้องมีการรีวิวลิตภัณฑ์ด้วย เราค่อยดูกันเป็นเคสไปครับ” เขาหยุดพูดแป็บหนึ่ง “ตามทันมั๊ย”

เขาถามและฉันไม่ทันเห็นว่าอีกฝ่ายลุกขึ้นชะโงกหน้ามาดูที่ฉัน เขียนอะไรยุกยิกอยู่ใต้โต๊ะ ศีรษะของฉันจึงเฉี่ยวหน้าผากเขาตอนงยหน้าขึ้นมา

“เฮ้ย!” เราสะดุ้งพร้อมกัน เขาทำหน้านิ่งส่วนฉันหน้าร้อนขึ้นมานิดหน่อยเพราะตกใจ

ระยะที่ใกล้กันแบบนี้ทำให้ฉันสังเกตเห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลใหม่ที่เข้ากับคิ้วเข้มของเขา เริ่มไม่แน่ใจเลยว่าเคยเห็นแววตาคู่นี้มาก่อนหรือเปล่านะ จมูกเขาไม่ได้โด่งโดดเด่นอะไรมาก โด่งธรรมดา และปากเขาสีเนื้อ อมชมพูนิดๆ ฉันว่าเขาไม่เคยสูบบุหรี่นะ เลี้ยวขวาที่จากนั้นเขาก็ขยับถอยลงไปในเก้าอี้ตามเดิมพลาจกระแอมไอเบาๆ ออกมาหนึ่งครั้ง

“เขียนบนโต๊ะก็ได้ครับ” ฉันทำตามนั้น “ส่วนณัฐ เขาเป็นคนแรกที่เข้ามาในทีม น่าจะเป็นพี่ของคุณนะครับ เขียนเกี่ยวกับเทคโนโลยีต่างๆ รวมถึงเก๋ตเจ็ตที่น่าสนใจด้วย เรื่องนี้จะขึ้นตรงกับผมเอง”

เสียงเคาะประตูและตามมาด้วยเสียงคุณเรา

“ห้องประชุมพร้อมแล้วค่ะคุณเบญ”

“ขอบคุณครับ”

ฉันกับคุณเราเดินตามคุณเบญจมินทร์ไปห้องประชุม เขาเปิดประตูเข้าไปแล้วรอให้คุณเรากับฉันเข้าห้องเสร็จเรียบร้อยก่อน ค่อยปล่อยให้ประตูปิดอัตโนมัติ

เราประชุมกันถึงเที่ยง พอเราแนะนำตัวเองกันเสร็จแล้วคุณเบญจมินทร์ก็เริ่มอธิบายเรื่องงาน ขอบเขตของแต่ละคนอีกครั้งให้ทุกคนรับฟังพร้อมกัน เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนหรือเข้าใจอะไรกันผิด ฉันคิดว่ามันดีมากเลยที่เริ่มต้นด้วยการคุยเรื่องรายละเอียดขบย่อยกันตั้งแต่แรกแบบนี้ บางคนอาจจะรู้สึกหงุดหงิดเพราะอะไรจะละเอียดขนาดนั้น แต่ฉันเชื่อว่าในระยะยาวนั้นจะทำให้เราทำงานร่วมกันง่ายขึ้นและไม่ก้าวก่ายกัน นั่นหมายถึงว่าจะไม่มีการเอาเปรียบเพื่อนร่วมงานด้วย เพราะเรารับฟังมันพร้อมกัน และซักถามกันตรงนี้ให้จบเลย

การที่คุณเบญจมินทร์ค่อนข้างแพร์ที่ให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็นเพื่อหาจุดตรงกลางที่จะทำงานร่วมกันอย่างเปิดใจแบบนี้จะทำให้ทุกคนในทีมจะอยากช่วยเหลือกันเองหากว่าจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ฉันเริ่มรักสิ่งนี้และที่นี้ขึ้นมาแล้ว และมันยืนยันได้อีกครั้งว่า เยส!

ฉันโชคดีที่มีเขาเป็นเจ้านายของฉัน

“โอเคนะครับ ผมขอบคุณทุกคนมากที่มาร่วมทีมกับผม”

“ถ้าบังเอิญมีวันไหนหาผมไม่เจอ ให้เดินไปหาคุณเรานะครับ คุณเราจะจัดการทุกอย่างให้พวกคุณเอง” เขาหันไปยิ้มอย่างล้อเล่น

แต่ก็อ่อนโยนเหลือเกินกับคุณเธอา เธอขำคิกคัก ฉันทิม และทุกคนก็ขำคิกคักตามเธอไปด้วย

“แหม คุณละก็ ก็ตามนั้นนะคะเต้กๆ”

“สุดท้าย ทุกคนเรียกผมว่าพี่ก็ได้นะครับ ไม่ต้องมีพิธีอะไรกันมากครับ มีปัญหาอะไรหรือต้องการเสนอไอเดียอะไร เข้ามาบอกผมได้เสมอ เพราะเราจะโตไปด้วยกันครับจากวันนี้ไป” เขายิ้มอ่อนส่งให้ทุกคนอย่างอบอุ่น ทุกคนถึงกับต้องยิ้มตามเขาเลย รอยยิ้มของเขานะมีอิทธิพลกับคนรอบข้างได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ผมฝากด้วยนะครับคุณเธอา” เขากลับไปพูดกับคุณเธอาเบาๆ

“เดี๋ยวเราเจอกันอีกครั้งตอนบ่ายนะครับ” แล้วเขาก็เดินออกจากห้องไป

คุณเธอาขึ้นชั้นแล้วบอกกับพวกเธอาว่า “ไปดูห้องทำงานกันก่อนนะจะได้ไม่ต้องถือของพะรุงพะรังกันเนอะ แล้วพี่ค่อยพาไปกินข้าวกัน” เธอเรียกพีณัฐ “พีณัฐเดินนำน้องๆ ไปเลยจ้ะ”

เขาลุกเดินไปหาเธอ “ได้ครับคุณเธอาสุดสวย” คุณเธอาตีแขนพีณัฐดังป้าบตอนเดินผ่านเธอ ขนาดว่าพยายามจะหลบแล้วเชียว

“โอ๊ย! อุตส่าห์ชมก็ยังถูกทำร้าย” น้องๆ ขำกันใหญ่

“ไปครับสาวๆ” เขาเดินไปเปิดประตูรอ ฉันทิมเดินออกไปคนสุดท้ายพร้อมๆ คุณเธอา

“หนูพิน ถ้าวันนี้ไม่ทัน พรุ่งนี้เช้าก่อนมาทำงานแวะไปรับของคืน กับคุณดาฝ่ายบุคคลนะจ๊ะ เธอโทร. มาบอกว่าหนูลืมอะไรสักอย่างไว้ พี่ก็ลืมไปซะได้” ฉันทึ่งไม่ออกแะว่าลืมอะไรไว้ เดียวมีเวลาต้องรีบ กระทบาตุลักรน้อย

“ขอบคุณคะคุณเธอา” เธอเป็นคนน่ารัก อารมณ์ดีตลอดเวลา เหมือนจะไม่เคยโกรธใครได้ แต่ฉันนะเรียนรู้อาอย่างหนึ่งว่าคนที่คิดบวกและมีพลังบวกมาก ๆ แบบคุณเธอาหรือแม้แต่คุณเบญจมิตรเองก็ตาม จะต้องเคยผ่านเรื่องทีเลวร้ายทีสุดในชีวิตมาแล้วทั้งนั้น บางคนอาจจะเจอเรื่องเลวร้ายมากกว่าพบเรื่องดีด้วยซ้ำ พวกเขาณะเข้าใจดีเลยว่ชีวิตมันเคลื่อนไปข้างหน้าได้ด้วยการคิดบวก และต้องปล่อยวางเรื่องร้ายเอาไว้เบื้องหลังเท่านั้น แผลเป็นบางแผลมันไม่ใช่เครื่องตอกย้ำให้เจ็บปวดหรอก แต่มันเป็นเครื่องหมายทีบอกว่คุณณะเข้มแข็งและกล้าหาญมากขนาดไหนทีผ่านมันมาได้แล้ว

“หนูแพร ทีชองหนูมุ่มนั้นนะ ตู้อ่านข้างนั้นก็เป็ชองหนู เพราะอีกหน่อยสมบัติหนูจะเพิ่มพูนมากที่สุดจ๊ะ” แล้วเธอก็วิ่งไปนั่งดูบคล่าไต้ะ คอมพิวเตอร์ จับโน่นนี่ดู น่องแพรเป็คนที่เด็กสุดในทีม เธออายุยี่สิบปี ทำทางคล่องแคล่วและพูดจาจะฉานมันใจ คูมีประสพการณ์ในกาการทำงานพอสมควร ได้ยินมาว่หลังจากเรียนจบระดับชั้น ปวช. เธอก็เลือกไม่เรียนต่อแต่มาลุยส่งสมควมรู้จกกาการทำงาน

“หนูอิน เอมี แพนเค้ก มีสามที่อยู่ตรงนั้น เป่ายังดูบเลือกที่นั่งกันเองนะจ๊ะ” ทั้งสามคนนี้อายุพอๆ กันประมาณยี่สิบสาม ยี่สิบสี่ ท่าทางสดใส ร่าเริงสมวัย แม้ทั้งสามจะมีสไตล์ที่ไม่เหมือนกันเลยสักคน แต่ทุกคนดูจะเข้ากันได้ดี และที่เหมือนกันที่สุดคือทุกคนต่างมีประกายไฟลุกโชนในแววตากับการทำงานที่รักนี้

คุณเบญจมินทร์นี่มีทั้งเสน่ห์และเทศดีในการเลือกคนมาจริงๆ แต่สรุปแล้วเขาอายุเท่าไรกันนะ

“ส่วนหนูพิน หนูอยู่ในคอกทางโน้นนะจ๊ะ” โอ๊ย! ดีจังเลยที่ฉันได้พื้นที่ส่วนตัวแบบนี้ คุณรู้ไหมว่าบรรยากาศมันสำคัญมากเลยนะกับการเขียน และโดยเฉพาะคอลัมน์ที่ฉันต้องรับผิดชอบนะ มันชื่อว่า ‘ผ่านความคิด-ThruThought’ ฟังดูยิ่งใหญ่มากเลยใช่ไหม ฉันเองก็แอบเหงื่อตกนิดหน่อยเมื่อได้ยินชื่อคอลัมน์ของตัวเองที่ห้องประชุมเมื่อคืนนี้นะ ในวงเล็บว่าอาจจะต้องเขียนอีกหนึ่งคอลัมน์สลับกับคุณเบญจด้วย

“พี่ณัฐเขาได้ที่ชอบๆ ของเขาไปแล้ว” พี่ณัฐและพวกเราขำก๊าก พี่ณัฐอายุยี่สิบแปด แต่ด้วยนิสัยขี้เล่นของเขา และลุคสบายๆ ไม่มีพิษภัยอะไรแน่ๆ แต่ก็ดูใจถึง-ฟังได้ ทำให้เขาดูอ่อนกว่าอายุจริงไปหลายปีที่เดียว

สามสาวนั้นตกลงกันได้เรียบร้อยแล้ว โดยเอมีนั่งฝั่งเดียวกับพี่ณัฐ “อีกสิบนาที พบกันที่ส่วนรับแขกด้านหน้านะจ๊ะเดี๋ยง”

คุณเราพาพวกเราลงไปทานข้าวที่แคนทินของบริษัท ซึ่งอยู่ด้านข้างของลานจอดรถ มีร้านค้าหลายร้าน ถ้าจะให้จินตนาการ ภาพตาม คงเหมือนโซนร้านอาหารที่อยู่ในปั๊มน้ำมันใหญ่ๆ ที่มีบูธขายอาหารหลายๆ ประเภท รวมถึงขนม เครื่องดื่ม ตู้กดน้ำกระป๋อง ต่างกัน ที่ที่นี้ติดเครื่องปรับอากาศ ถึงแคนทินจะดูกว้างใหญ่ก็ตาม แต่พนักงาน จีเนียสทุกบริษัทไม่น่าจะรวมตัวพร้อมกันที่นี่ได้ทั้งหมดในคราวเดียวกัน

เมื่อหาที่นั่งกันได้แล้วคุณเรายื่นบัตรแทนเงินสดให้พวกเราคนละใบ ฉันยังไม่ค่อยหิวเท่าไรเลยอาสาไปซื้อเครื่องดื่มให้ทุกคนแทน จากนั้นจึงเดินไปร้านกาแฟตรงมุมด้านหน้าที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแคนทิน

ระหว่างที่รอในใจก็อยากจะเริ่มงานเต็มที่แล้ว ไม่อยากจะประชุมประชุมอะไรอีก แต่ดูท่าคงต้องประชุมทั้งวันแน่นอน

แต่ว่าจะถึงคิวฉันหรือยังเนี่ย... ลืมหยิบโทรศัพท์ติดมือมาอีกแล้ว ไม่อย่างนั้นคงจะโทรศัพท์ไปเม้าท์กับมินมินสักหน่อย

“เจอกันอีกแล้วนะครับ” ฉันหันไปตามเสียงก็พบชายหนุ่มคนหนึ่ง แต่แปลก เขาพูดกับฉันหรือ? ใครนะ? ฉันพยายามจะนึก

“เราเจอกันเมื่อเช้า ตรงหน้าตึกใหญ่” เขาเลิกคิ้วนิดหนึ่งเชิงถาม “คุณเกือบหน้าคว่ำตรง...”

พอเขาอธิบายถึงตรงนี้... ฉันก็เห็นภาพแล้ว ชายชี่หน้าจริงเชียว เพราะแบบนี้ถึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ กลับไปแทน

“เอ่อ...ขอบคุณนะคะที่ช่วยไว้ทัน” เขายิ้ม ขณะนั้นเองฉันก็สังเกตเห็นได้ว่าสาว ๆ ที่ยืนรอกาแฟต่างมองเขากันไม่วางตา เพราะเขาหล่อหรือเขาดังกันแน่ ฉันก็ไม่แน่ใจ ก็ความหล่อสวยของคนเรามันไม่เหมือนกันจริงไหม แต่ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันคนนี้ดูคล้ายเป็นคนประเภทดูดี มีแบรนต์ ดูแพงนะ และเจ้าตัวคงดูแลตัวเอง รวมถึงเสื้อผ้า หน้า ผม และหุ่น เรียกว่าตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าแน่ๆ เป็นหนุ่มหล่อชนิดที่ผู้หญิงอยากได้ และต้องยอมทุกอย่างเพื่อให้ได้เขาไปดวงสักชั่วโมงเพื่อเป็นเกียรติเป็นศรีในชีวิต ซึ่งปกติฉันออกจะกลัวผู้ชายแบบนี้นะ แต่เขาเป็นสเปคของเมเมเลย

“ผมแค่อายุตรงนั้นพอดีครับ คุณทำงานที่นี่หรือมาติดต่องานหรือครับ” เขาชวนคุยต่อ

“ฉันเพิ่งเริ่มงานที่นี่คะ ที่ตึกสำนักพิมพ์นะคะ”

ฉันตอบตามมารยาทแล้วก็คิด...ทำไมกาแฟของฉันยังไม่ได้สักที

“อ่า...ผมอยู่ที่ตึกใหญ่ นะ ทำสารคดีครับ” เขายิ้มส่งมาให้อีกครั้งพร้อมแนะนำตัว “ผม ติณณ์ นะครับ คุณ...”

ฉันได้ยินเสียงใสของน้องคนชาย เอย่ขานหาเจ้าของเอสเปรสโซเย็น แต่ว่ากาแฟแก้วนี้มันก็ยังไม่ใช่ของฉัน “คุณชื่อ?”

“คะ? นพิน นักเขียนคะ”

เพราะคนตรงหน้าเริ่มย้ำถามอีกครั้ง สติของฉันเลยกลับมาที่เขา ก่อนจะตอบไปอีกครั้ง

“นพิน” จากนั้นเขายิ้ม “ยินดีที่ได้รู้จักมากเลยครับ”

ฉันไม่ได้ตอบอะไร แล้วหันไปสนใจเสียงไซของน้องร้านกาแฟอีกครั้ง

“เอสเปรสโซเย็นหวานน้อยได้แล้วค่า”

ในที่สุดกาแฟของฉันก็พร้อมเสิร์ฟ!! ฉันยื่นบัตรแทนเงินสดให้เธอหยิบกาแฟและรับบัตรคืน และหันกลับไปเพื่อบอกลาเขา

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” ฉันยกแก้วขึ้น ไม่ได้มีจุดประสงค์จะทำตัวเหมือนสาวก้ากันอะไรแบบที่ยกแก้วขยิบตา ฉันเลี้ยงเหล้าตัวเองอย่างที่เห็นในหนังหรือกนะ แต่แค่จะบอกเขาว่าฉันได้กาแฟแล้ว ไปก่อนนะ

ไม่รู้ผู้ชายคนนี้เข้าใจแบบไหน เขาถึงยิ้มออกมาแบบนั้นนะ โอ๊ย! จะต้องเบ๊อะบ๊ะอีกสักกี่รอบกันเนี่ย และฉันรู้สึกไม่ค่อยชอบยิ้มนี้ของเขาเท่าไรหรอก มันออกจะดูขี้เหร่ไปหน่อยสำหรับฉัน

“ผมเดินไปส่งครับ”

“คือฉันมากินข้าวกับทีมนะคะ”

“ครับ...นั่งกันตรงไหนครับ”

ฉันงกับนายคนนี้ ช่างเถอะ อยากไปส่งก็ไปสิ

“โต๊ะนี้ค่ะ” สีสาวเงยหน้าจากอาหารขึ้นมามอง เขายิ้มกวาดไป

รอบโต๊ะ

“สวัสดิ์ครับทุกคน” เขาหันมาบอกฉัน “แล้วเจอกันนะครับนพิน”
และเดินจากไป ทิ้งให้สาวสี่คนรวมทั้งฉันมองหน้ากันไปมา

“พี่นพินคะ”

“นั่นมันใครคะๆ ๆ ๆ”

“หล่อเซียวนะคะ”

“หนูว่าหน้าตาคุณๆ นะ”

“เห็นเขายิ้มหรือเปล่า”

“ตายไปแล้ว”

เสียงดังเจี๊ยวจ๊าวกันจนฉันไม่รู้ว่ามีใครพูดใครถาม แล้วจะตอบอะไร
ได้ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันไง ฉันรอให้ทุกคนหยุดพูดก่อนเพื่อจะตอบ
คำถามของน้องๆ

“เอ่อ...พี่ก็ไม่แน่ใจนะ บังเอิญเจอกันเมื่อเช้า แล้วก็บังเอิญเจอกัน
เมื่อกี้ เขาว่าเขาทำสารคดีอยู่ที่ตึกใหญ่ล่ะ” ก่อนจะเข้าใจผิดอะไรกันไป
ไกล คุณเรขาเดินกลับมาพร้อมกับชามราดหน้าส่งกลิ่นหอม หน้าตา
น่ากินจนต้องฉันเริ่มมีอาการเรียกร้องอาหารขึ้นมาทันที

“หนูนพิน ไม่กินข้าวหรือจ๊ะ”

“เมื่อเช้าพินกินมาเยอะ เลยยังไม่หิวค่ะ” คุณเรขาพยักหน้า แล้ว
พูดกับพวกเรา

“เด็กๆ จ๊ะ เราไม่จำเป็นต้องมากินข้าวแบบพักเที่ยงตรงหรอกนะ
พนักงานที่นี่เยอะมาก ที่นั่งเลยไม่พอ ถ้าลงมาพักเมื่อไหร่ก็ขอให้ใช้

เวลาไม่เกินหนึ่งชั่วโมง มันจะเรคคอร์ดได้จากบัตรพนักงานของพวกเขา
นั่นแหละ” พวกเขาพยักหน้าเข้าใจความ แล้วก็คุยกันว่าก็ดีเลย เพราะ
ตามธรรมชาติของคนเรามากใช้เวลาต่างๆ ไม่เหมือนกันอยู่แล้ว ที่ส่วน
ใหญ่ต้องเหมือนกันเพราะถูกระบบบังคับให้ต้องเหมือน อย่างเช่น
พักเที่ยงนี่แหละ

สักพักพีณัฐเดินมาพร้อมสาวสวยสุดเซ็กซี่คนหนึ่ง “ทุกคน! นี่พี
แนน...แฟนพีเอง” เธอยิ้ม ส่วนน้องๆ ก็วิ๊ดวิ๊วแซวกันไปตามประสา เด็ก
สมัยใหม่ที่ดีจัง ซ่างเปิดเผยและสนิทกันเร็วดีจริงๆ พีณัฐนั้นยิ้มแฉ่ง
อารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา

“สวัสดิ์ค่ะคุณเรา” เธอยกมือไหว้สวยให้คุณเรา

“จ๊ะ แนน กินข้าวกันๆ” คุณเราจับไหว้ยิ้มแฉ่มให้เธอ และพีณัฐ
เลื่อนเก้าอี้รอไว้ให้เธอนั่งอยู่ก่อนแล้ว

“สวัสดิ์ค่ะทุกคน” เธอน่ารักดีแฮะ นั่นยิ่งทำให้เธอดูเซ็กซี่ขึ้นไปอีก
พีณัฐนี่มาถึงจริงเชียว เขาแนะนำน้องๆ ทีละคนรวมถึงฉันด้วย

“พีแนนเป็นประชาสัมพันธ์นะ แล้วก็ทำให้ทีมเราด้วย ช่วงบ่ายเรา
ก็เข้าประชุมด้วยกันนี่ละ” พีณัฐบอกไว้อย่างนั้น แล้วเราทุกคนยิ้มให้กัน
อย่างเป็นมิตร

ก่อนพวกเราจะเข้าห้องประชุม ถึงจะยังไม่เห็นใครในห้องสักเท่าไร
แต่พวกเราทั้งหมดก็รีบเดินอย่างไร้เพื่อแวะเข้าห้องทำงาน ส่วนที่ต้อง
รีบแบบนี้ก็เพราะมัวแต่คุยกันจนเกือบลืมเวลา

“พี่ไปหยิบสมุดโน้ตแป็บนึงนะ” ฉันทันไปบอกน้องอิน

“เดี๋ยวนี้เขาใช้มือถือกันแล้วคะ พี่พินก็!”

“พี่ก็ไม่ได้พกมือถือมาด้วยแหละ” ฉันทันแบมือโป้แปะ ทำให้อินทิดำ

“เดี๋ยวอินจงที่ไว้ให้คะ” ฉันทันรีบเดินไปอย่างไร้ คว้าออร์แกนไอเซอร์
คู่มือ แม้สภาพของมันจะค่อนข้างเก่า เหมือนผ่านสงครามมานาน
พอสมควร แต่ฉันทันก็รักมันมาก รูปทรงของมันพกพาง่าย ปกก็ยังเป็นหนัง
แท้สีลาเต้เพิ่มกาแฟหนึ่งซ็อต ยิ่งเก่าก็ยิ่งสวย แถมถ้าฉันทันจดจนหมดเล่ม
แล้วก็ซื้อกระดาษมาเปลี่ยนได้ ไม่ต้องเปลืองเงินซื้อเล่มใหม่อีก

สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ฉันทันชอบใช้ออร์แกนไอเซอร์ ก็เพราะว่าฉันทันยังชอบ
วิธีเขียนด้วยลายมือมากกว่านะ มันทำให้จำได้แม่นยำกว่า ละเอียดกว่า
ด้วยรหัสลับของตัวเอง

“โอ๊ย!”

“เฮ้ย!”

สองเสียงประสานกันที่มุมด้านนอกโถงทางเลี้ยวเพื่อไปที่ประตู
ห้องประชุม แแรงกระแทกทำให้ฉันทันกระเด็นไปชนมุมแหลมของกำแพง
พอดี ส่วนคู่มือนี้แหละหนี ยืนนิ่งเป็นเสาหินก็ไม่ปาน

อูย...แขนซ้ายน้อยๆ ของฉันตั้งและซาทันที ยังมีอีกมือหนึ่งที่พยายามจะคว้าฉันไว้ให้ทันเพื่อไม่ให้ชนมุม แต่มันก็ไม่ทัน เลยดูเหมือนว่าฉันจะโดนหยิกใหญ่ๆ ที่แขนข้างขวาไปด้วย เอาเข้าไป! ตาบ้าเอ๊ย! จะเบรกจะหันก็ไม่บอกกันบ้าง แต่ที่จริงฉันก็มัวก้มหน้าก้มตาเพราะรีบเดิน เลยไม่เห็นว่ามีคนอยู่

ในใจฉันเตรียมหน้าพร้อมหาเรื่องอีกฝ่าย ทว่าสุดท้ายก็ต้องชะงัก รีบเก็บสีหน้า ก็ในเมื่อคุณกรณิที่ว่า 'ใหญ่' กว่านะสิ แต่ดูแล้วไอ้ที่แผลอชักสีหน้าเมื่อครู่นี้ เขาคงเห็นไปแล้วถึงได้ยิ้มอย่างนี้

“คุณเบญ”

“พิน”

ทั้งฉันและคุณเบญจมิตรเผลอประสานเสียงเรียกพร้อมกัน

“ผมขอโทษ เจ็บมากรีเป่ล่า” มือฉันยังกุมแขนซ้ายจากการโจมตีของสันกำแพงที่มีความแหลมพอประมาณซึ่งทำจากวัสดุอะลูมิเนียมสีเงินด้าน

“มากที่สุดค่ะ” ฉันยิ้มแหยๆ พร้อมบอกความรู้สึกของตัวเองแบบไม่มีกั๊ก ฉันไม่ชอบการโกหกความรู้สึกตัวเอง หรือแม้กระทั่งการพูดคำว่า 'ไม่เป็นไร' ทั้งๆ ที่เป็น และฉันก็เกลียดคนโกหกที่สุดในจักรวาล ดังนั้นไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนฉันก็มักจะพูดออกไปตามจริงเสมอ

ในจังหวะที่เขาจะพูดอะไรต่อนั้น เริ่มมีคนทยอยเดินมาทางห้องประชุม และคนสวยงามหนึ่งที่กำลังจะเดินผ่านเข้าไปในห้องประชุม เหลือบมองมาที่เรา

“ไหนขอ...”

คุณเบญจมินทร์ยังไม่ทันได้พูดจบประโยค เขาก็เงยไปดูเหมือนว่าเพราะฉันมีแวต่มองหญิงสาวคนนั้น คุณเบญจเลยมองตามไปด้วย พอฉันหันกลับมาอีกที ก็เห็นคุณเบญจหันกลับมุงหน้าไปยังออฟฟิศของเขาโดยไม่ได้พูดอะไรอีก ฉันจึงเดินเข้าไปนั่งต่อจากอินพลาชมองท่าทางของเด็กๆ รุนน่องในที่ที่ดูกระตือรือร้นมากเหลือเกิน สักพักคุณเบญจและคุณเรขาตามเข้ามาเป็นสองคนสุดท้าย การประชุมก็ถึงเวลาเริ่มต้นขึ้น

นอกจากการแนะนำตัวให้รู้จักกันแล้วว่าใครเป็นใคร ทำงานส่วนไหน และจะต้องทำงานเกี่ยวข้องกับตรงไหนบ้าง มากกว่าครึ่งของทีมใหญ่ไม่เกี่ยวกับทีมนักเขียน อย่างกลุ่มประชาสัมพันธ์ และฝ่ายขาย

แต่ที่แน่ๆ ทีมเขียนของเราจะต้องทำงานร่วมกับฝ่ายอาร์ตที่ต้องจัดหน้าและวาดภาพประกอบ ซึ่งมีสามคนคือ โด่ง โปเต้ และมีอีกหนึ่งคือช่างภาพชื่อพีพุดมิ หากว่าเราต้องการแทนภาพวาด เขาเป็นคู่หูของพีแมน-นักเขียนบทสัมภาษณ์ ซึ่งพวกเราจะต้องประชุมพร้อมๆ กับคุณเบญจเสมอ มีสองคนที่ทำงานขึ้นตรงกับคุณเบญจ คือพีแมน และผู้หญิงคนหนึ่งที่ก่อนหน้านี้ฉันมองตามตาข้าง เธอชื่อแอลิสา เป็น

บรรณาธิการรับผิดชอบกลุ่มนักเขียนพิเศษที่มาเขียนประจำให้ไลฟ์อัส หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ นักเขียนที่มีชื่อเสียง

สุดท้ายพวกเราได้วนกันดูมีอากัปรูปเล่มของนิตยสารไลฟ์อัส รวมถึงหน้าตาของมันเมื่ออยู่บนแพลตฟอร์มของอีบุ๊ก พวกเราจะมีคอลัมน์เป็นของตัวเอง มีชื่อของเราในฐานะนักเขียนจริงๆ

ถ้าไม่เรียกว่าฝันเป็นจริง มันก็ไม่มีชื่ออื่นแล้วละ ฉันเชื่อว่าพวกเราทั้งห้าคนกำลังคิดอย่างเดียวกันและพร้อมมากที่จะเริ่มงานแล้ว ฉันกับน้องอินที่นั่งเปิดดูเล่มด้วยกันหันมายิ้มให้กันโดยไม่ได้นัดหมาย เรา รู้กัน ว่ามันจะต้องเป็นงานที่ดีแน่ๆ

อากาศเย็นในห้องประชุมทำให้ฉันอยากลุกไปเข้าห้องน้ำอยู่หลายรอบเหมือนกัน แต่ความเจ็บปวดที่ต้นแขนทั้งสองข้างก็สามารถช่วยดึงความสนใจจากความรู้สึกหนาวไปบ้าง จนการประชุมจบลงแล้วทุกคนก็ค่อยๆ ทอยยลुकเดินออกจากห้องไป แต่ไม่ทันที่ฉันจะได้ก้าวไปไหน ก็ต้องมีอันหยุดชะงักเพราะเสียงเรียกของคุณเบญ

“ทุกคนครับ อีกสักครึ่งชั่วโมง ผมจะเดินไปบริพงานที่ออฟฟิศพวกคุณนะครับ”

“ค่ะ” สามสาวประสานเสียงกันอย่างพร้อมเพรียงและกระตือรือร้น ส่วนฉันกับพีณัฐมองตากันแล้วก็ได้แต่ยิ้มเอ็นดูเด็กพวกนี้ ‘เหลือเกิน’ พลังงานคงไม่เคยหมดกันสินะ

พอเห็นว่าไม่มีอะไรแล้ว ฉันจึงรีบเดินออกจากห้อง ไม่ได้คิด
อยากจะเสียมารยาทอะไรหรอกนะ แต่แค่จู่ๆ ก็วูบหนาวขึ้นมาอีกครั้ง
อย่างน้อยอากาศข้างนอกก็อุ่นกว่าในห้องนี้แน่

“พีพิน!!” เสียงน้องแพรวเรียกขึ้นมาทันทีที่เห็นฉันเดินเข้าออฟฟิศ
ทำให้ฉันต้องเบนเส้นทางจากที่จะไปโต๊ะทำงานของตัวเอง ฉันเลือกยืน
ฟังตู้ที่วางพวกเครื่องพรีนตต์ต่างๆ เพื่อฟังดูว่าพวกเธอจะบอกอะไร

“เมื่อกี้พวกเราไปสำรวจพื้นที่มาแล้วค่ะ” แพนเค้กกล่าวขณะที่
หย่อนก้นลงที่เก้าอี้ของตัวเอง

“ห้องที่เราสงสัยกันมันคือส่วนนั่งดื่มกาแฟค่ะพีพิน มีตู้เย็น เครื่อง
ทำกาแฟ น้ำดื่มหลายอย่างเลยค่ะ” แพร้วตอ พร้อมเดินมายืนข้างๆ
ฉัน

“ไว้เราไปแแสงเอาต์กันบ้างเนอะ” เอมมีชะโงกหน้าจากพื้นที่ของ
ตัวเองมาสรุป

“ขอความร่วมมือให้พนักงานทุกคนรับประทานของว่างในส่วน
พักผ่อนที่บริษัทจัดไว้ให้ ส่วนประเภทเครื่องดื่มอนุญาตให้นำออกไปทาน
ที่โต๊ะส่วนตัวได้ เมื่อดื่มเสร็จแล้วหากเป็นขวดหรือกระป๋องให้นำไปทิ้ง
ในถังขยะที่ส่วนพักผ่อน หากเป็นแก้ว ไม่ว่าจะแก้วของบริษัทหรือ
แก้วส่วนตัว ให้ล้างทำความสะอาดและเก็บในตะกร้าที่จัดไว้ให้
เรียบร้อยแล้วก่อนกลับบ้านทุกครั้ง เพื่อป้องกันการมาเยือนของสัตว์ชนิด
เล็กต่างๆ” อินทิดาอ่านคู่มือให้ทุกคนฟัง

“จริงจังนะเนี่ย” แพรเปรยออกมา

“เดี๋ยวก็ชินแหละ ดีชะอีกนะ ได้ลुकออกไปเดินยืดเส้นยืดสายด้วย”
พีณัฐพูด ซึ่งพวกเราพยักหน้าเห็นด้วย

“พี่ว่าก็ดีนะ ถ้ามดและแมลงสาบบุก เรื่องจะยาว” ทุกคนทำหน้า
ขมลูก ก็แมลงสาบมันเหม็นจะตายไป

“เอ้อ! พวกเราเช็กคอมพิวเตอรืกันแล้วว้ไ่มั้ย” ฉันทามออกไป และ
ทุกคนตอบรับว่าโอเคกันเรียบร้อย

“เมื่อกี้พีณัฐสอนว่าจะสั่งพรินต์ที่เครื่องไหนยังไงแล้วคะ” อินทิรา
อธิบายให้ฉันทฟัง

“พรุ่งนี้พีณัฐค่อยสอนพินนะคะ” ฉันทเสนอ เพราะดูเขาม้งานค้างที่
ต้องทำอยู่ตอนนี้

“คร้าบ” เขาตอบเสียงดังเกินไปทุกครั้ง ฉันทละขำความทะเล้นของ
เขาซะจริง

“เอ้อ...แล้วแพรละ จะไปเรียนงานกับคุณرهاเมื่อไหร่คะ”

“ตอนแรกคุณرهاว่าจะสอนหลังจากประชุมเสร็จ แต่ว่ามันลาก
ยาวกว่าที่คิดไว้ เลยเป็นพรุ่งนี้เข้าแทนคะ หนูน่าจะอยู่กับคุณرهاถึง
ตอนเที่ยงเลยนะคะ”

“โอเค พี่ไปเช็กคอมพิวเตอรืพี่บ้างละ” ฉันทยิ้มให้แพรและเดิน
กลับไปที่คอก ซึ่งยังไม่ทันจะได้ทำอะไรมากนอกจากหยิบโทรศัพท์
ออกมาเช็กก็หมดเวลาแล้ว

1. พ่อโทร. มา แล้วพ่อก็ทิ้งข้อความไว้ ‘วันนี้พ่อจะออกไปกินข้าวกับเพื่อน ประชุมอยู่ใช้มั๊ย ขอให้สนุกนะลูก’

2. มินและเม เมาทักกันไปไม่เยอะเท่าไร แค่อ่านข้อความสั้นอ่านผ่านๆ มีเรื่องอาหารเมื่อตอนกลางวัน เมเจอหนุ่มในฝันที่เป็นลูกทัวร์ของนางคนที่นับไม่ถ้วน ฉันละลอมองบนหลายๆ ครั้ง ส่วนมินก็งอนพี่กอล์ฟเหมือนเคย

3. สุดท้าย ฉันนั่งในสมุด เขียนตัวหนาว่า ‘พรุ่งนี้ต้องเอาเสื้อกันหนาวมาด้วย’

ทุกคนมองไปในทิศคุณเบญจมิตรที่เดินเข้ามาพร้อมกระดาษปีกหนึ่ง เขายิ้มเบาๆ ทว่าสีหน้ากลับดูเหนื่อยมากจนเห็นได้ชัดเจน ผมยุ่งนิดหน่อย การแต่งตัวของเขาดูว่ายังเรียบร้อยเหมือนเดิม แขนเสื้อเขี่ยตีสีน้ำเงินน่าจะถูกถกขึ้นสูงกว่าเมื่อเข้านิดหน่อย ฉันรู้เลยว่ามันเป็นเสื้อจากยี่ห้ออะไร เพราะว่าฉันก็มีเกือบครบทุกสีเช่นกัน ทั้งแขนยาวและแขนกุด นอกจากจะใส่สบายสุดๆ ใส่ได้ทุกโอกาส เพราะความเรียบร้อยด้วยแพตเทิร์นของตัวเองแล้ว ที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าเราสะบัดเสื้อดีๆ เวลาตาก เมื่อแห้งแล้วก็ไม่ต้องรีดเลย

น้องๆ กำลังจะเดินตามคุณเบญจมิตรที่หันไปมองเก้าอี้

“มาทีละคนนะครับ ใครพร้อมก็มาก่อนนะ” เมื่อฉันเดินออกมาจากคอกไปถึงหน้าโต๊ะประชุมเล็กทรงกลมในออฟฟิศของพวกเขา เขาก็

เงยหน้ามายิ้มให้ฉัน ฉันยิ้มตอบให้เขาทันที มันเป็นยิ้มที่ดูเหนื่อยจริงๆ นะ

“นั่งเลยครับ” ฉันนั่งตรงข้ามเขา อีน แพนเค้ก และเอมีปิดท้าย ฉันจดโน้ตงานของทุกคนไว้ด้วยความหลักๆ คือเมื่อแก้ไขและเพิ่มเติมเนื้อหาแล้ว จะต้องคิดมาเลยว่าต้องการภาพประกอบอย่างไรบ้าง สำคัญที่มู้ดแอนด์โทน แล้วคุณเบญ เจ้าของเรื่องและฉันจะมาเคาะสรุปกันอีกครั้งในวันพฤหัสบดีว่าเนื้อหาผ่านหรือไม่

ระหว่างดำเนินงานถ้าเกิดไม่แน่ใจอะไรให้คุยกับฉันก่อนได้ เมื่อเขาคุยกับทุกคนครบแล้ว เขาก็หันมาย้ำกับฉันอีกครั้ง

“พินอย่าลืมดูให้ผมด้วยนะครับว่าเนื้อหาแต่ละคอลัมน์จะต้องอยู่ที่สีหน้าเอสี น่าจะประมาณห้าพันห้าร้อยคำถึงหกพันคำ ใช้ฟอนต์คอร์เดียขนาดสิบห้าตามมาตรฐาน พอไปรวมกับภาพประกอบจะเป็นหกหน้า”

ฉันฟังจบก็ก้มลงไปเขียนชอร์ตโน้ต เขามองตาม

Each อ-เอ-แพ* 1-Col Text *4-A4

แล้วเขาก็เอานิ้วจิ้มมาตรงที่ฉันกำลังเขียน “นี่มันรหัสลับขององค์กรระดับโลกนี่เปล่า”

ฉันได้ยินแล้วนึกถึงพ่อทันที พ่อก็พูดแบบนี้แหละ ฉันเลยหัวเราะออกมา แล้วก็จับนิ้วมือเขาออกไป คิดในใจว่าอย่าเพิ่งพูดแทรกสิ แล้วเขียนต่อให้จบก่อนจะลืม

55-6000 (cordia15pt) + pics = 6 pgs

ขณะกำลังจะโงหัวขึ้นจากการจذبเขียนโน้ตสำคัญเรียบร้อย
เอ่อ...ปรากฏว่าฉันยังจับมือเขาไว้หลวมๆ ฉันเนียนปล่อยแล้วหัดมือ
ตัวเองกลับเข้าที่เข้าทางอย่างเป็นธรรมชาติ มันช่วยแก้แค้นไปได้นิด
หน่อยเพราะเขาไม่แสดงท่าทีอะไรออกมาและยังวางมืออยู่ที่เดิม

“แล้วงานของฟินละคะ” กองกระดาษที่เขาถือมามันไม่เหลือแล้ว
ตอนนี้

“ของฟินต้องเป็นพรุ่งนี้ ที่ออฟฟิศผมครับ มันค่อนข้างละเอียด
บายสองโอเคมัย”

“โอเคค่ะ” ฉันปิดสมุดโน้ต

ขณะที่ฉันเดินกลับเข้าคอก เขกแคะนัดหมายกับพีณัฐให้ไปพบเขา
ที่ออฟฟิศในเวลาเช้าของวันพรุ่งนี้